VEFA'YA

Değerli yoldaşımız, yazarımız Vefa Serdar tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

Vefa Serdar 1 Ocak'tan bu yana eşi ile birlikte koronavirüs ile mücadele ediyordu. 11 Ocak gününden itibaren solunum zorlukları nedeni ile hastaneye yoğun bakıma kaldırılmış, 20 Ocak günü entübe edilmişti. Virüs her geçen gün organlarına daha fazla zarar vermeye devam etti. Ve 24 Ocak günü akşam saatlerinde yaşam savaşını kaybetti.

O, Türkiye devrimci hareketine damga vuran isimlerdendi. 4 Nisan 1969'da doğdu. İlk gençliğinde tanıştı Marksizmle. Yolu ODTÜ'de son nefesine dek bağlı kalacağı kolektifle kesişti. Devrimci Öğrenci Birliği saflarında kavgaya atıldı, 1993 sonunda tutsak düştü. 1996 Ölüm Orucu eyleminin baş eğmeyenlerindendi. 19 Aralık 2000'de, Çanakkale'de zindan savaşlarının ön saflarındaydı. Sağ kolunu buradaki "üç gün savaşı"nda yitirdi.

2002'de tahliye oldu. Boylu boyunca kavgaya daldı yeniden. İl il, bölge bölge dolaştı. Emekçilerin yaşamlarına derinden dokundu. 7'sinden 70'ine sarıp sarmalamadığı hiçbir işçi yoktu.

İyi bir devrimci, iyi bir yazar, iyi bir şairdi. Herhangi bir işçi eleminde gür sesiyle sloganlar haykırırken, şiir okurken, ajitasyon yaparken görebilirdiniz. Panellerde derin bilgisi ve güçlü belleğiyle bir konuşmacı, dergi ve gazetelerde entelektüel bir yazar...

"Devrim" dendiğinde, "devrimci" dendiğinde akla gelen; ne hastalığın, ne ölümün yakışmadığı bir yoldaştı o.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

3 - 17 Şubat 2021 / S 111 / 2 TL

BARİKATLARINIZI YIKACAĞIZ

Türk burjuvazisi ve dinci faşist iktidar tüm gücüyle "gelmekte olana" hazırlanıyor. Gizlisi saklısı da yok bunun. Tam güç, dolu dizgin!..

Mahkemeler, soruşturmalar, haddi hesabı olmayan davalar... Yetmeyince kendi yasalarını, kendi anayasasını ayaklar altına almalar... Tam bir şuursuz saldırganlık hali. Önünü ardını hesaplamak yok artık. Hep hücum, hep baskı! Dinci faşizmin her duruma verdiği yanıt, budur.

Tüm bu baskı, bu saldırganlık yetmiyor. Güvende hissedemiyorlar. NATO'nun, anlı şanlı emperyalist ülkelerin destekleri de yetmiyor. Korkuyorlar. Çeteler kuruyorlar. Dinci çeteleri eğitiyorlar. Suikast, sabotaj, gayrı nizami harp teknikleri, iç savaş eğitimi, meskun mahal muharebeleri eğitimi gırla gidiyor.

Dedik ya, "gelmekte olana" hazırlanıyorlar dört koldan.

Evet devrim güçlerinin halihazırda böyle orduları, geniş hazır örgütleri yok. Ama on milyonlarca emekçinin patlamaya hazır birikmiş öfkesi var. Daha düne kadar iktidara oy veren milyonların muazzam hayal kırıklığıyla birleşmiş çıkış arayışı var. Gittikçe yayılan çeşitli işçi eylemleri, gençlik eylemleri, kadın isyanları var. Kürt halkının artık hiçbir baskıya boyun eğmeyip sokağa çıkışı var. Bu faşist diktatörlük tarafından hoyratça bastırılan, engellenen özlemler, arzular, talepler var. Tek kelimeyle istim toplayan ayaklanma, güçlenen devrim var. Dinci faşizmin hazırlanmakta olduğu şey de tam olarak budur.

Ayaklanma ve devrim güncel pratik bir sorundur. Doğal olarak ayaklanma ve devrimin mücadele organlarını pratik olarak yaratmak acil bir sorun haline gelmiştir. Diğer yandan geniş emekçi yığınların özlemlerine cevap verecek, dertlerine derman olacak bir programı emekçi yığınlara sunmak da bir o kadar önemli, bir o kadar yakıcıdır. Güncel şartlar altında, sanıldığının aksine, her iki görev de son derece pratik görevlerdir.

Ayaklanma ve devrimin mücadele organları nelerdir? İşçi sınıfının kendi tarihsel pratiği, 150 yıldır bunun çok çeşitli örneklerini yarattı.

En nihayetinde aynı öze sahip komün, sovyet, konsey, şura, komite... türü örgütlerdir. Bu kitle örgütlerinin yanı sıra en başta milis örgütlenmesi olmak üzere, ayaklanma ve devrimin zor araçlarının da ele alınması gerekiyor.

İşçiler ve tüm emekçi kesimler arasında yoğun devrimci pratik; gençlik içinde yoğun devrimci pratik; kadınlar arasında yoğun devrimci pratik... Ve zor araçlarının örgütlenmesi, geniş bir "halk istihbarat ağının" oluşturulması... Ufukta beliren ayaklanmalara pratik hazırlıkların bir kısmı, bunlardır.

Bu faaliyetlerin yanı sıra, devrimin tüm toplumsal güçlerine hitap edecek istemlerin, hedeflerin ve vaatlerin açık bir şekilde ileri sürülmesi gerekiyor. Bu nokta çok önemli. Koşulların bir patlamaya, bir ayaklanmaya, birikmiş öfkenin sokaklara akmasına doğru geliştiğini kabul ediyorsak, emekçi sınıfların önüne buna uygun hedefler koymak zorundayız.

"Faşizmi yıkacağız" demek, sadece hükümetin değişmesi demek değil. Faşizmi yıkmak demek, bu faşist devleti yıkmak demek. Ordu ve polisin, bekçi ve korucuların, bürokratik yapının, mahkemelerin, zindanların... yıkılması, lağvedilmesi demek. Bunların yerine halkın doğrudan silahlanması demek olan milis güçlerinin geçirilmesi demek. Bunu yüksek sesle dile getirmekten bir an olsun geri durmayacağız!

Biz bu sloganla işçi ve emekçilere, Kürt halkına, gençliğe, iktidarı ele geçirme, devrimci bir iktidar kurma, devrimci bir hükümet kurma hedefini gösteriyoruz. Bu ilk ve en temel hedef. Sonrası, bu araca dayanarak emekçi yığınlara neleri kazanabileceklerinin anlatılmasıdır. Tek sözle devrimci hükümetin programıdır.

Kürt halkının özgürlüğü, tutsakların özgürlüğü, kadın cinsi üzerindeki baskıların son bulması, emperyalist tekellerin ve NATO'nun kovulması, yoksulların banka-kredi borçlarının silinmesi, işsizliğin ve yoksulluğun bitirilmesi, parasız sağlık ve ulaşım, parasız-bilimsel ve anadilde eğitim ve daha pek çok şey...

Ayaklanmanın toplumsal tabanı arasında bunların propagandasını yapmamız gerekiyor. Faşizme karşı en geniş birliği ancak bu şekilde ve tabanda, emekçi yığınlar arasında sağlayabiliriz. Yeter ki kendimize ve emekçi kitlelere güvenelim. Devrimci enerji işte bu kitlelerde var.

>>Editör...

BİRLEŞİK DEVRİMİN ODAĞI

Bir "toplumsal patlama", ayaklanma öngörüsü, düzenin temsilcileri dahil, hemen tüm siyasal aktörler tarafından benimseniyor. Herkes kendi bulunduğu yere göre tanımlasa da, öz değişmiyor. Öfke birikti. Krizler iç içe geçti. Bir çöküş ve patlama geliyor.

Sokak röportajlarını bile dinlediğimizde hem bu gerçeği hem de sözünü ettiğimiz kitlelerin büyük bir öfke ve kızgınlık ruh hali içinde olduklarını hemen görmek mümkün. İsyan, ayaklanma sözlerini "bunlar seçimle gitmez" gibi söylemleri artık her adımda duyabiliyoruz.

Devrimden Öğrenmek Devrime Öğretmek — C.Dağlı 2

Yoldaştı O — Sinan Kaleli 4

Tunus'tan Sonra Lübnan Devrimler Sürüyor — Taylan Işık 6

Tunus; Devrim Devam Ediyor — 7

DEVRİMDEN ÖĞRENMEK DEVRİME ÖĞRETMEK

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Devrime ciddi olarak hazırlanan işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler, devrimci işçilerin partisi, dünya proletaryasından, sınıflar mücadelesi ve sosyalizm tarihinden öğrenmek için yoğun bir çaba içinde. Devrim deneyimlerinden öğrenme Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve birleşik devriminin bir özelliğidir. Fakat sorun yalnızca devrimlerden öğrenmek değil, devrime bir şeyler de öğretmektir. Marx, Engels, Lenin'in devrimler üzerine değerlendirmeleri, her somut durum karşısında geliştirdiği taktikler ve dünya komünist hareketinin görüş ve politikaları, devrime bir şeyler öğretme yönünde epey zengindir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimden bir şeyler öğrenme ve devrime birşeyle öğretmede dikkate değer bir noktadır.

Bu kısa notlar, dünyadaki yakın dönem devrim deneyimlerininin, devrimci bir bakış altında ele alınmasıyla oluştu.

1- Burjuvazinin, kendi gözlerinin önünde, devrimin gelişmesi karşısında bir şey yapmayacağını düşünmek, aşırı saflıktır. Kendi kendini kandırmaktır. Reformistler, burjuvazinin gözönünde hareket ederek, bu biçimde devrime hazırlanacağı iddiasındalar. Oysaki devrime burjuvazinin gözleri önünde değil, onların müdahalesinin dışında hazırlanılır. Burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde hareket edenler, devrime ciddi olarak hazırlanamazlar.

2- Burjuvazi üstünde kesin bir üstünlük sağlamadan, onu tamamen yenmeden ve halk zaferini güvence altına almadan, küçük küçük başarılarda büyük gürültü koparmak, erken zafer sarhoşluğuna kapılmak, bizi asıl hedifimizden alıkoyar ve kendi kendimizi sınırlamaya yolaçar. Kendimizi küçük hedeflerle sınırlamadan, mücadeleyi kesin zafere kadar sürdürmeliyiz.

3- Eylem, isyan, ayaklanma başladığında sonuna kadar gitmezsek, burjuvaziyi yenilgiye uğratmazsak, karşı taraf daha büyük bir güçle karşı saldırı başlatır ve hareketi bastırır. Hareket, kendi tutarsızlıklarının sonuçlarıyla karşılaşır. Eylem dalgası bir kez bastırıldı mı ya da geri çekildi mi, aynı duruma gelmesi için, bazen on yıllar gerekebilir. Üstelik daha büyük bir enerji harcayarak ve daha büyük bedeller ödeyerek. O halde, büyük bir hareket başladı mı, hedefe varmak için ileriye, daha ileriye gidilmelidir.

4- İşçi sınıfının ve halkın mücadelesi iktidarı ele geçirme aşamasına geldiğinde, egemen sınıf, devlet güçlerini sonuna kadar kullanmakla beraber, devrimi engellemek için, halk kitlelerinin karşısına reformlar ve çeşitli ödünlerle çıkabilir. Emekçi ve sömürülen kitleler, sömürücü sınıfın tüm politik manevra ve taktiklerini, anında teşhir etmeli ve iktidarı almak için devrimci eylemlerini yükseltmelidir. Halk yığınları, sürekli eylem halinde olma ve daha etkin, daha çok devrimci eylemle, burjuva girişimlerini boşa çıkarır.

5- Ancak toplumu tamamen değiştirmek isteyen, bunun için, devrimle iktidarı ele geçirmek için dövüşen -ki ele geçirme ve elkoyma zora dayalı devrimi gerektirir- kitleler, burjuva devlet güçleriyle cerasetle çarpışmayı göze alır ve çarpışır. Somut olarak, yaşamın canlılığı içinde belirtmek gerekirse, eski toplum güçleriyle çarpışmada yüzünü devrime çevirmiş kitleler, devrimci cesaretin etkileyici örneklerini sergiliyorlar. Emekçi kitlelerde yaygın bir cesaret görülmeden yeni bir topluma geçilemez. Yeni bir dünya onun uğruna cesurca çarpışan emekçi sınıflar tarafından kurulur.

6- Devrimci işçiler ve devrimci işçiler partisi, iktidar mücadelesi verirken, kitleleri bu mücadeleden uzaklaştırmak isteyen uzlaşmacı eğilim ve hareketler karşısında uyanık olmalı ve bu eğilimleri açığa çıkarmalıdır. Bu konuda vereceği ideolojik mücadele, kitleleri devrime hazırlamanın bir gereğidir.

7- Ayaklanma bir kere başladı mı sonuna kadar götürülmelidir. Devrimci komünistlerin tavrı bu şekildedir. Reformist ve oportünist hareketlere, eylemin baskısıyla burjuvaziden bazı ödünler kopararak, ayaklanmayı terkederek onu başarısızlığa uğratmaya çalışacağı unutulmamalıdır. Uzlaşmacıların bu yöndeki girişimlerini, eylemde daha gözüpek davranarak, eylemleri daha ileri noktaya götürerek başarısızlığa uğratmalıyız ve başarısızlığa uğratabiliriz.

8- Yasal olarak hareket eden, örgütlenen, parlamenter yolda siyaset yapan, ılımlı bir çizgi izleyen siyasi hareketler, kendi konumlarından bir kopuş yapmadan, burjuvazinin sınıf egemenliğini devrimci tarzda devirme mücadelesini yürütemezler. Bunlar devrimci mücadelenin etkisiyle ara sıra devrimci laflar etseler de, konumları ve uzlaşmacı anlayışları devrimci mücadelenin önünde engel. Devrim mücadelesi, ideolojik-politik örgütlenme ve mücadele çizgisi olarak buna uygun bir konumda olmayı gerektiriyor. Sınıf bilinçli işçiler, tutumunu belirlerken, bu durumu gözönünde tutmalıdır.

9- Tüm uğraşlarına ve burjuva desteğe karşın reformizm, devrimci kitleleri kontrol edemedi ve düzen sınırlarına çekemedi. Çünkü toplumsal çelişkiler çok keskin, devrimci durum ve iç savaş sürüyor, devrim ve komünizm güçlerinin mücadele yüklü bir tarihi var. Komünist proletarya, uzlaşmacı ve diğer küçük burjuva eğilimlere karşı ideolojik olarak donanımlı. Dolayısıyla, mücadelede, kitlelerin eylemlerinde baskın gelen gerçek devrimci güçlerdir, devrim kavgasıdır.

10- Proletaryanın devrimci sınıf partisinin görüşlerinin pratikte doğrulanması, kitleler arasında maddi güç haline gelmesi reformist ve oportünist güçleri rahatsız etmiştir. Çünkü çok iyi biliyorlar ki, sınıf bilinçli partinin kitlelerin içinde etkisi artıp düşünceleri derin kök saldıkça, onların etkisi gerileyecektir. Bu yüzden, bütün bu hareketler, devrimci komünizme yönelen kitlelere çelme takmak ve uzak tutmak için ortak bir çaba içinde olmuşlardır. Böylece burjuvaziyle sınıf işbirlikçi yüzleri iyice açığa çıkıyor. Tabi mücadeleyi geriye düşürme uğraşları bir sonuç vermedi ve vermez de. Devrimci komünizm onları aşarak, daha ileriye, devrimin zaferi yolunda büyük bir tutkuyla ilerliyor.

11- Uzlaşmacı siyasetler, kitlelerin devrim yönünde ilerlemesini nasıl engellesinler ki? Baksanıza işçiler ve emekçiler, gitgide daha kavgacı oluyorlar. Içinde bulunduları insanlık dışı koşullar onları daha da militan ve kavgacı olmaya zorluyor. Uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlığının çok keskin olduğu koşullarda sınıf savaşı son derece kapışmalı, şiddetli ilerler. İşçilerin kurtuluşu, işçi kitlelerinin daha devrimci, daha kavgacı olmalarını gerektiriyor.

12- Reformist siyasetler, burjuvaziyle uzlaşma zeminlerini koruma uğruna, devrimci kitle hareketine, devrimci komünizme karşı, sürekli, burjuvazinin yaptığı türden "aşırılık" "hayalcilik" vb eleştiriler yöneltiyorlar. Kendi yasallıklarını güvenceye almak için tüm bu çalışmalarıyla yaptıkları sadece kendilerini, gevşek niyetlerini açığa vurmuş oluyorlar. Böylece halk kitleleri üstündeki etkilerini de yitirmiş olurlar. Onların gerçek durumlarının açığa çıkması, devrimci sınıf savaşının daha hızlı ilerlemesini beraberinde getirir.

13- Son yarım yüzyılda özsel olarak aynı olan reformist oportünist anlayış, çeşitli sloganlarla karşımıza çıktı. "Şili'ye özgü sosyalizm yolu", "Avrupa komünizmi" ya da "Demokratik sosyalizm"in ve Latin Amerika'da öne çıkarılan "21. yüzyıl sosyalizmi" vb sloganlarda açık olan şey, burjuvaziye dokunmadan, özel mülkiyet zeminleri üzerinde, "kamucu" veya "halkçı ekonomi" olarak adlandırılan sınırlı önlemlerle yetinmektir. Sosyalizm, komünizm adı altında savunulan bu tezler, aslında küçük burjuva demokratların tezleridir. Yapılmak istenen, teoriyi ülkelerin yeni tarihsel koşullarına, somut duruma uygulamak değil, onun devrimci içeriğini bozmaktır. Yapılmak istenen kitleleri sosyalizmin ilkelerinden uzaklaştırmaktır. Reformist ve oportünist ilkeler emekçi kitlelerin içinde derin izler bırakamadan iflas etti, çöktü.

14- Devrimci olmayan yoldan, parlamenter yoldan iktidara gelmeyi hedefleyen ve gelen işçi partileri, burjuvazinin gücünü, özel mülkiyeti ortadan kaldırmadıkları için, işçi sınıfının sosyalizmi inşa programını uygulamadılar ve bu programı bir kenara attılar. Bu tipten partiler devrimci programı uygulayamazlar, çünkü; 1)Burjuvazi devrimci tarzda devrilmedi; 2)Devlet aygıtı yıkılmadı; 3)Kitleler devrimci dönüşüme uğramadı -ki kitleler bir devrimle köklü bir dönüşüme uğrarlar; 4)Burjuvazi silahsızlandırılmadı, halklar silahlandırılmadı; 5)Toplumsallaştırma özel mülkiyetin temellerine kadar götürülmedi ve işçi sınıfına ve halk güçlerine dayanılarak değil, burjuva kurumlarının eliyle yapıldı.

Çıkarılması gereken eğitici sonuç; önemli olan iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesi ve devrimci elkoymaların yaşanmasıdır.

15- Sınıf mücadelesinin keskin ve yoğun olduğu koşullarda, mücadele proletaryanın ya da burjuvazini kesin üstünlüğüne kadar sürer. Sınıf karşıtlıklarına ve uzlaşmaz çelişkilere dayanan bir toplumda, mücadele sınıf savaşı yasasına göre gelişir ve sonuçlanır. Devrimci emekçi sınıf buna uygun bir mücadele çizgisi izlemezse ağır sonuçlarla karşılaşır.

Devrimci işçiler, burjuvaziyle uzlaşma içinde hareket eden, siyasi hareketleri ve onların uzlaşmacı eğilimleri mutlaka açığa çıkarmalı ve bu hareketleri kesin olarak aşmalıdır. Uzlaşma çizgisi, reformist yol yenilgiye götürür. Devrimci mücadele yoluysa zafere götürür.

16- Devrimci dönemlerde, kısa süreye birçok olay sığıyor. Bu dönemlerin mücadeleye, devrimin öznesine etkisi bununla sınırlı değil. Kitleler, devrimci dönemlerde, çok kısa sürede çok şey öğreniyorlar. Sık sık eylemlere katılarak, kısa zamanda köklü bir değişime uğruyorlar. Buradan çıkarılması gereken sonuç şudur: Emekçi halk kitlelerinin, öznenin değişimi, diğer zamanların yavaş değişimine göre değil, devrimci dönemlerin hızlı gelişim ve değişim temposuna göre değerlendirilmeli. Değişimin nicel yönden değil, nitel yönde olduğu görülmeli. Kitleler, devrimi gerçekleştirecek bir konumdadır.

17- Proletarya diğer emekçilerin desteğiyle iktidara geldiğinde, eski toplumsal düzenin güçleri, iktidarı kaybetseler bile, belli bir zaman varlığını sürdürürler. Uluslararası sermayenin, emperyalist devletlerin desteğiyle yitirdikleri egemenliği yeniden sağlamak için her çeşit ve en şiddetli saldırılara girişebilirler. Latin Amerika'da olduğu gibi, askeri faşist darbeler, ülkenin emperyalist güçlerce işgali vb yoluna başvurmak için birleşik bir karşı-devrim gücü olarak hareket ederler. Devrim bu kadar büyük bir saldırı altındayken, onu savunmak için büyük bir kapışma kaçınılmaz ve zorunludur. İşçi sınıfı ve emekçi halk uzun bir devrimci kavgadan geçerek çelikleşmişse, devrimi ve devrimin kazanımlarını savunmasını da bilecektir. Kendini savunamayan devrimin hiçbir değeri yoktur. İşçiler ve halk devrimi savunacak tüm araç, olanak ve silahlarla donanmalıdır. Sonuç olarak, devrimi mutlaka devam ettirecek bir yetenek gösterilmelidir.

18- Önemli olan işçi ve halk eyleminin devrimci biçimlere bürünmesidir. Bu eylemlerin ilk sonuçları ne olursa olsun, devrimci kitle eylemleri, harekete yeni bir itiş verecektir. Devrimin zaferini hedefleyenler, mücadele biçimlerine bu açıdan bakarlar. Emekçiler istemleri devrimci kavgayla kabul ettirebilirler. Başka yerlerde, dövüşen emekçiler, kendilerinden önce ortaya çıkan en ileri mücadele örneklerine bakarak yol alırlar.

Mücadele ve örgütlenmenin devrimci biçimler alması, kitlelerin bilinç düzeyini gösterir. Emekçilerin istemlerini ve temel devrimci hedeflerini açıkça ortaya koyması ve onun için dövüşmesi, ne kadar ileri bir konumda olduklarını ortaya koyar.

19- Sınıf savaşında, drama son sahnesine girdikçe, emekçilerin eski örgütlenme biçimlerinin yeni aşamanın mücadelesini karşılayamadığı daha net olarak açığa çıkar. Bu sahnede sergilenen bütün hareketler belirleyicidir. Devrimci bir döneme girilmiştir, devrimci durum doğmuştur. Devrimci dönemin yığın örgütleri genel olarak, komitelerdir. Sovyetler, Şuralar, İşçi Komite/Konseylerini genel olarak mücadele komitelerini yaygınlaştırmak, dönemin güncel devrimci görevidir. Bugün mücadele ve ayaklanma araçları olan bu örgütler, devrimde iktidar organlarına dönüşecektir.

20- İşçi sınıfı bu tarihsel kavgaya üstünlükle giriyor. Proletaryanın sınıf mücadelesinin ve sosyalizmin bir tarihi var. Bu tarih kendi başına değil, karşıt sınıfların birliği ve savaşı olarak, bir bütünlük olarak kavranabilir. Bu mücadele zengindir. Çünkü karşıtıyla, düşman sınıfla sürekli gelişen ve değişen kavgayla yüklüdür. Devrimci sınıf tüm bu kavga boyunca gerek teorik-ideolojik, gerek pratik deneyim, gerekse politik taktik bakımından büyük bir ilerleme göstermiştir. Çok yönlü birikim, niteliğin güçlenmesi, savaşımda ücretli kölelere, büyük avantaj sağlıyor. Bu avantajımızı iyi kullanmalıyız.

21- Sınıflararası güçler dengesinin emekçi ve sömürülenlerden yana -henüz tamamen olmasa da- değiştiği politik durumda, burjuvazi artık eskisi gibi egemen değildir. Egemenliğini yeniden elde etmek için giriştiği ve girişeceği hamleler sonuç vermez. Çünkü tarihsel inisiyatif emekçi sınıfın eline geçmiştir. Ezilen ve sömürülen kitleler ele geçirdikleri tarihsel inisiyatifi sürdürmelidir ve sürdürecektir de. Bunun sonuna kadar götürülmesi, bizi zafere götürür. Burjuvazi, durumu değiştirmek için, iktidara ve muhalefete dayanırken, sosyal reformizm de onlara destek olacaktır. Devrimci sınıfın inisiyatifi elinde tuttuğu koşullarda tüm karşı çabalar etkisiz kalır.

22- İşçi sınıf, kendi devrim programı için dövüşmelidir. Kendi devrimci programı için dövüşmeyen devrimci sınıf, burjuva ve küçük burjuva güçlerin programına tabi olur. Bu kavgada üçüncü bir yol yoktur.

Emre Yoldaşa: *3 Yıl Geçti Ardından*

"***Yoldaşım / yoldaşını sonsuzluğa uğurlamak / anlatılması ne zor bir şeydir / bilirsin / bir taşı bastırıp bağrımızın orta yerine / Her gün her saat taşırız bir dağ tepesine … kuşanırız anılarınızla / Ölümü ve ölümsüzlüğü de paylaşırız yarınlarımızda***"

Nazım AKARSU

Gazi Mahallesinde filizlenmiş yiğit genç devrimci, yoldaşım… Üç yıl oldu Denizlerin yanından bizlere bakalı. Biz ki seninle İstanbul'daydık, Ankara'daydık, 2 Temmuz'da Sivas'taydık, insan zincirinde Suruç'taydık.. Nerede bir mücadele varsa biz oradaydık.

Sonra sen ileri atılabildin ve bu çizilmiş sınırları parçalayıp Kobane'de savaşta yaktın sigaranı. Elinden de düşmezdi hani. Vefa yoldaş ne çok uyarırdı değil mi; "bu ciğerler senin mi yalnızca, sigarayı bırakmalısın yoldaş" derdi.

İstanbul'un eylem alanları bilirdi seni, grev çadırları, yoksul gecekondu sofrası. Bilir ve yerini ayırırdı yoldaşına. Emre yoldaş mutlaka gelir ve yerini alırdı. İşçilikle sertleşen ellerinle kavradığın megafondan yüreğindeki ateş fışkırır ve o gür sesin, düşüncelerinin netliği ile buluşurdu. Bilincindeki Leninist fikirler balyoz gibi inerdi orta yere. Az önce omzu düşük olanlar bile silkinir ve kendine gelirdi. Gittiğin her eylemden gözlerinden fışkıran devrim inancıyla dönerdin. Tonlarca Marksist klasiği "ezberleyenlerin" işçi sınıfına bakarkenki üstünlüğü ve karamsarlıklarını büyük bir öfkeyle yanıtlardın...

Üç yıl oldu öyle mi?

Oysa bu haberi aldığımda dünya başıma yıkılmıştı da, artık hiçbir acıyı hissetmem sanmıştım. Hissediliyormuş yoldaş… Nefes aldıkça ciğere batan kaburga kemiği gibi hiç kendini unutturmadan, onunla yaşamayı öğreniyormuşsun. Kenan yoldaşta bu sızı katmerlendi. Diş sıka sıka yürümeyi, gözden sızan lavları içimize akıtmayı öğrendik. Ağlayıp sızlanmak yok. Ölülerimizi sırtlayacak ve aynı yoldan yürüyeceğiz dedik.

Yüreğimiz delik deşik… Senin ve Kenan yoldaşın haberi sonrası yüreği delik deşik kalan biri daha vardı. Öfkesi ve hüznü onun gölgesi olmuştu. Mis gibi çiçeklerin içinde çarşaf gibi uzanan deniz ve ötesinde görünen İstanbul manzarasına biz hayranlıkla bakarken; O hep derin bir iç çeker ve titreyen sesiyle; "*Emre ve Kenan'dan sonra ben bu manzarayı görmüyorum*" derdi. "Eyvah" mı dedin? Yüreğin yandı değil mi?.. Şimdi burada olsaydın sigara sarar ve hınçla bilenmiş yüreğinle savaşın en önünde günlük mücadelenin derinlerine dalardın. Şimdi burda olsaydın yoldaş "keşke ben ölseydim o yaşasaydı" derdin, şimdi burada olsaydın yoldaş "acıyı bal eyleyip" yürürdün...

İşçi sınıfını yiğit evladı, Kürdistanlıların Tırko'su, yoldaşım… 9 Şubat 2018 günü, o en son anında eminim bizim sloganlarımız vardı dilinde, eminim ki son düşündüğün yoldaşlarındı ve eminimki özlem ve sevgi ile kapadın gözlerini… Elindeki kalemle kendi kaderini yazdın ve ezilen Kürt ulusunun yanında olmayı, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini büyütmeyi bir an olsun bırakmadın. Sen yoldaş bir komünist olarak ideallerin uğruna savaştın ve uğrunda yıldızlaştığın mücadelemiz şu an kıvılcımını bekleyen bir bozkır. Alev alev yanacak yeryüzü ve bu yangında biz her vurduğumuz darbede sizleri haykıracağız…

Devrim yolunda dövüşürken düşmeye yazgılıyız... Sizlerin yolundan yürürken son olarak diyorum ki yoldaş;

"*Ölüm nerden ve nasıl gelirse gelsin*
savaş sloganlarımız
kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız
elden ele geçecekse: ve başkaları mitralyöz sesleriyle
ve de savaş naralarıyla cenazemize ağıt yakacaksa...
ölüm hoş geldi , sefa geldi"

Yoldaşın...

Editör

BİRLEŞİK DEVRİMİN ODAĞI

Baş tarafı 1. sayfada

Emekçi sınıflar, yoksullar, faşizmin baskı, terör ve katliamları altında inim inim inleyenler bir çıkış yolu arıyorlar. Ne var ki, milyonların mücadelesini, düzene karşı olan öfke ve kızgınlığını, devrimci enerjisini birleştirecek, devrimci hedefe yöneltecek bir devrimci odak, pratikte kendini geniş yığınlara kabul ettirebilmiş odak anlamında, henüz yok.

Burjuva muhalefetin bir çıkış alternatifi olmaması birleşik devrimimizin şansıdır, olanağıdır. Çıkış arayışı içindeki, kendilerine ne yapacaklarını söyleyecek birilerinin arayışı içindeki emekçi halkların gözlerini çevirdikleri bir devrim odağını birleşik devrim güçleri yaratabilir ve yaratmalıdır.

Böyle bir odak, iki ülke halklarının kesin, tam ve kalıcı kurtuluşlarının temel koşulu haline gelmiştir. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin temel sorunu şimdi budur. İki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halklarının, yoksullarının, işsiz kitlelerinin; kısaca, devrimin toplumsal güçlerinin gözlerini çevirdikleri bir devrimci odak yaratmak günümüzün acil, ertelenemez görevidir.

İki ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin, yoksul kitlelerinin, emekçi kadınlarının bu düzen ve bu iktidardan kurtulmak istedikleri çok açık. Bu konuda teorik mülahazalara gerek yok artık; sokağın, emekçi semtlerin, Kürdistan emekçilerinin sesine kulak vermek bunu görüp anlamak için yeter.

Birleşik devrim güçleri, devrimin toplumsal ordusunun ikna olmuş biçimde benimsediği devrimci bir odak haline nasıl gelebilirler? Bunun ilk koşulu, bu kitleleri gerçek, kesin ve tam kurtuluşa gösterecek yolu ısrar ve kararlılıkla; iki anlama gelmeyecek biçimde göstermektir. Bu yol devrim yoludur. Büyük acılar çeken, derin bir yoksulluk içinde kıvranan, faşist terör altında oğullarını, kadınlarını, erkeklerini yitiren halkların acılarını sadece bir devrim dindirebilir; sadece bir devrim onları kurtuluşa taşıyabilir.

Soyut değil, somut, elle tutulur, ikna edici sözler söylenmelidir. 70'li yıllarda Ecevit, "Toprak işleyenin, su kullananın", "halk iktidarı kuracağız" gibi sözlerle emekçi sınıfların, ezilen halkların büyük desteğini almıştı. Çünkü emekçi sınıfların, ezilen halkların istek, özlem ve arzuları bu yöndeydi. Burjuva politikacı Ecevit, bu kitlelerin desteğini almak için, hiç tutmayacağı sözleri verdi. Kitleleri aldattı, yanılttı ve onların devrimci enerjisini düzenin kanallarına akıttı. Sonrasını biliyoruz. Ama bunun konumuz açısından önemi yok. Asıl nokta, emekçi yığınların bilincinde elle tutulur bir somutluğa dönüşen eğilim ve istemlerin yüksek sesle dile getirilmesidir. Tek başına "Bu düzen değişecek" şiarının bile milyonları çeken "somut talep" haline gelebildiğini gördük.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar tepedeki bir avuç asalak zenginin, burjuvanın şatafatını görüyor, tüm bu zenginliklerin kendinden çalındığını biliyor. Bu zevk ü sefaya, bu soysuzluğa, bu saray debdebesine son verilmesini, kendilerinden çalınana el konulmasını büyük bir arzuyla, iliklerinde hissederek istiyor. Bu öylesine güçlü ve bariz bir arzu ki, CHP bile "beşli çetenin tüm varlıklarına el koyacağız" çıkışı yapmak zorunda hissediyor kendini.

Birleşik devrim güçlerinin yaratacağı odak, tüm bunları görmek ve hesaba katmak zorunda. Tereddütsüz bir şekilde bir "devrim programı" ile emekçi yığınların karşısına çıkmalıdır. Bir devrim... kendilerinden çalınan bütün zenginliği burjuvalardan geri alıp emekçilere verecek bir hükümete yol açacak bir devrim!

Bu devrimin yönetici organı olarak kurulacak devrimci hükümet, geçici devrim hükümeti, tüm zenginliği tekrar emekçi sınıflara vermek ve böylece açlığımıza, yoksulluğumuza derhal son vermek, bir çocuğun bile yatağına aç girmeyeceği koşulları ilk günden yaratmak için:

-Bankalara, bütün zenginlerin ellerindeki tüm servete, fabrikalara, büyük tekelci işletmelere, büyük topraklara emekçi sınıflara adına el koyacak.

-İşsizlik, işçi için yaşamdan kovulma demektir. İşsizliği ortadan kaldırmak için, derhal, vakit geçirmeksizin, kölece çalışma koşullarına son verilecek, çalışma saatleri düşürülecek, böylece hem işçinin sağlığının korunması hem de işsizliğin ortadan kaldırılması gerçekleştirilecek.

-Tüm yurttaşlar halk iktidarının güvencesi altına alınacak, barınma sorunu çözülerek bir tek kişi bile evsiz bırakılmayacak.

-Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz tanınacak. Birlikte yaşamayı arzu etmesi durumunda, Kürt ulusunun Türk ulusu ve diğer ulusal topluluk halklarıyla tam hak eşitliği koşulları ve olanakları sağlanacak.

-Zindanlar yıkılacak, tutsaklar özgürleştirilecek.

-Ordu, polis, bekçi teşkilatları dağıtılacak, halkın doğrudan silahlanmasının ürünleri olan milisler kurulacak.

-Az topraklı ve topraksız köylünün, esnafın, şehir emekçilerinin banka borçları derhal silinecek, haciz, ipotek gibi işlemler derhal kaldırılacak.

-Emperyalist devlet ve kuruluşların askeri, mali, ekonomik tüm varlıklarına el konulacak.

-Tüm okul ve hastaneler kamulaştırılacak, herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti sağlanacak.

Tüm bunları ve çok daha fazlasını gerçekleştirmek için gerekli kaynak bankaların, burjuvaların, büyük şirketlerin kasalarında var. Bizden çalınanlar geri alındığında ve hırsızların saltanatına son verildiğinde yarattığımız zenginlikle bizim ve çocuklarımız için mutlu bir gelecek kurmamızın tüm koşulları oluşacak.

Birleşik devrim güçleri böyle devrimci hedef ve talepler temelinde bir araya geldiğinde, etkisi nicel büyüklüğünün çok ötesinde bir odak belirmeye başlayacaktır. Ve böylesi bir birlik, iki ülkenin işçi sınıflarını, emekçi halklarını, yoksul, aç, yaşamdan kovulan kitlelerini, erkek egemen düzen altında her gün katledilen kadınlarını, işçi, öğrenci, köylü, işsiz gençlerini bu hedefleri gerçekleştirmek üzere kendi saflarına çağırdığında, kesinlikle emekçi yığınların ilgi ve yönelimine mazhar olacaktır.

Başarabiliriz. Bu sömürü düzenini tüm kurumlarıyla ortadan kaldırabilir, faşizme, faşist teröre, katliamlara, işkencelere, açık-gizli infazlara son verebiliriz. 2013 Haziran Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanı birleştiğimizde, ayağa kalktığımızda ne yenilmez bir güç olduğumuzun kanıtıdır.

Bugün dünden güçlüyüz. Kendi iktidarımızı, kendi devrimci demokratik hükümetimizi kurabiliriz.

"Umutluyuz, Çünkü Bir Aradayız"

İzmir'de 29 Ocak Cuma günü Mücadele Birliği Platformu, Partizan, ESP, DBP, SMF, Devrimci Parti, Alınteri, siyasi partiler ve Milletvekilleri Musa Piroğlu, Dilşat Canbaz Kaya ve Cengiz Çiçek'in katılımıyla "Faşizme Karşı Birleşik Mücadele – Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?" başlıklı bir forum gerçekleştirildi.

Devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler adına yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşması gerçekleştirildi.

"*Faşizm toplumumuzun tüm kesimlerine saldırıyor. Kadınlar, işçiler, gençler, aydınlar... Hiçbirimiz güvende değiliz. Zindanlar devrimci, yurtsever, demokrat ve muhaliflerle dolu. Doğanın yıkımı, salgınlar, kıtlık ve afetlerle yoksulları karşı karşıya bırakıyor. Eğitim sistemi ve eşitsizliği çocuklarımızı tek tipleştiriyor ve cehalete sürüklüyor. Sağlık sistemi en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizleri evlerimize gönderiyor. Adalet zaten bizim ülkemizde yaşamıyor. Kapitalist sistem çürüyor ve her birimiz bu çürümeyi derinden hissediyoruz. İnsanlarımızın helikopterlerden atıldığı, kaçırıldığı, gençlere kadınlara hunharca saldırıldığı, devlet destekli çetelerin Kürt halkına, Alevi halkına ve direnen işçilere tehditler savurduğu bu dönem insanlık tarihinin en karanlık dönemidir.*" denilen konuşmada faşizmin zorunluluklar sonucu ortaya çıktığı, saldırı üzerine kurulu bir sistem olduğu, birleşme zorunluluğunun ezilen halklar ve sınıflar için de aynı oranda geçerli olduğu vurgulandı.

"*Umutluyuz. Ne yapsalar tam bir boyun eğme, teslim olma ya da sinmeyi yaratamıyorlar. Zindanlar, baskılar bizleri korkutmuyor, aksine her geçen gün daha fazla güçlendiriyor*" denilen açıklamada faşizmin tecrit politikasına da değinilerek cezaevlerinde tecride karşı başlatılan açlık grevinin 62. gününde olduğu hatırlatıldı ve tutsakların taleplerinin karşılanması adına mücadele edileceği söylendi.

Ezilen tüm kesimlerin bir çıkış yolu aradığı, güçsüz olmanın nedeninin örgütsüzlük olduğu, bugün bu karanlıktan çıkışın tek yolunun ayrılıkları bir kenara bırakmak ve aynılıkları ortaya çıkarmak olduğu vurgulanarak "*Umutluyuz, çünkü bir aradayız. Faşizm karşısında sözünü söylemenin, insanlığından vazgeçmemenin işareti haline geldiği, çok sesli, çok yürekli bir toplum doğuyor yeniden. Faşizme karşı duran, diz çökmeyen her birey bizim dostumuz ve yoldaşımızdır. Bir arada olmayı, güçlerimizi, umutlarımızı, düşüncelerimizi birleştirmeyi önemsiyoruz. Faşizmin top yekûn saldırılarına karşı top yekûn bir mücadeleyi örmeyi tarihsel görev olarak görüyoruz*" denildi.

Birlikte mücadelenin zorunluluğu sık sık hatırlatılarak "*Birlikte tartışacak, birikimlerimizi paylaşacak, yola koyulacağız. Birbirimizi can kulağıyla dinleyecek, birbirimizden öğrenecek, işçi*

sınıfının, kadınların, gençlerin, LGBTİ+'ların ve ezilen halkların birleşik mücadelesi için birlikte yol arayacağız. gelecek güzel günlere inanan, hayal etmekten vazgeçmeyen ve büyük insanlık için yaşayan herkes bir araya geldiğinde muazzam bir güçle karanlığı söküp tarihin çöplüğüne fırlatıp atabiliriz. İnsanlık onuruna yakışır yeni bir dünya kurabiliriz" denildi.

Milletvekilleri Musa Piroğlu, Dilşat Canbaz Kaya ve Cengiz Çiçek dışında İTK, DİK, Kaldıraç, Partizan, KÖZ, TÖP, TUHAD-Fed adına yapılan konuşmalar sonucunda birleşik mücadeleye dair öneriler şu şekilde sıralandı.

-Ortak talepler ekseninde bir araya gelmeliyiz.

-Git gide birikmekte olan toplumsal öfkeyi büyütmek için, içinde ve önünde olmalıyız.

-Devlet baskısını kendinden olmayan her kesime uygulamaktadır. Bizler de tümünü ele alıp devrimci yöntemler geliştirmeliyiz.

-Örgütsüz kitlelerin sayısı çok fazla. Bu kesimi de içinde alan "kararsızlar" olarak nitelendirilen tabana hitap edebilmeliyiz.

-Bir arada durmak için politik gerekçeler artmakta. Bir an önce bu dağınıklığa karşı bir arada ve kitlesel bir hareket sağlamalıyız.

-Solun hegemonyası yok ve çözüm üretemez hale geldi. Bu bağlamda ezilen halklar ve kimlikler için antikapitalist güç ve adres olmalıyız.

-Emekten ve demokrasiden yana birliktelik için öncelikle

1) İşçi sınıfı ve Kürt halkının mücadelesi birlikte verilmeli. Yan yana geleceği bir hat oluşturulmalı.

2) Sosyalist yapılar yan yana gelmeli.

3) Örgütlerin yan yana gelmesinden ziyade kitlelere dönük bir birliktelik olmalı. Komitelerde, konseylerde, forumlarda, mahalle ve işyerlerinde karar verici birlikler oluşturulmalı.

-Parçalı ve zayıf halde olan işçi direnişlerini bütün ve güçlü hale getirmeli, bunun için ise işçi sınıfının özne olduğu bir birlikte mücadele inşa edilmeli.

-İktidarın düşman hukuku uyguladığı her kesime açık bir tecrit uyguladığı görülmeli, buna karşın tecride karşı güçlü bir tepki örgütlenmeli.

-Salt eylem birliği çerçevesinde değil, sosyalizmi birlikte inşa etmek için bir arada olmalıyız. Bu hem bir zorunluluk, hem bir tercihtir.

-Daraltılmış ideolojik meselelerin ortak mücadeleye engel olmasına izin vermemeliyiz.

-Taktiksel adımlar, stratejik adımları temel almalı. AKP politikalarına değil, devlet politikalarına karşı mücadele örülmeli.

-Mücadele miraslarımızın, önümüzden yürümüş olanların sözlerini bugünle birleştirmemiz gerekiyor.

-Ortak mücadele içinde kadın örgütlenmesi ve perspektifi olmadan olmaz.

-Sadece 7 kurumdan oluşan bir birliktelik olmamalı. Kitlelerin adres olarak kabul ettiği daha geniş bir hat ortaya çıkmalı.

-Sadece koşullar zorladığı için değil, tercihen ortak mücadeleyi örgütlemek gerektiğini düşünmeliyiz.

-Örgütsel kapasitemizi aşan çözüm üretemediğimiz ayaklanmalar oldu. Yeniden toplumun ayağa kalktığı süreci taşıyabilecek bir yapıya ihtiyacımız var.

-Mücadele programımızın topluma değmesi ve kabul görmesi gerekiyor.

-"Aşağıdan müdahale" ile hareket etmeli toplumsal katılımı hedefleyen "halklaşan", sınıfı temel alan bir yapımız olmalı.

-Sürece dair özeleştiri yapmalıyız. Ezilen halklara güven vermeliyiz.

-Faşizme karşı taviz vermeyelim. Ama birbirimize taviz verelim, yoksa faşizme taviz vermek zorunda kalırız.

-Ekoloji ve tarım daima gündemimizin bir parçası olmalı.

-Sistemin yarattığı gündemlere entegre olmamalı, kendi gündemimizi yaratmalıyız.

-Hapishanelerdeki hak ihlallerine karşı ortak mücadele etmeliyiz.

-Halkın taleplerini dinleyelim, coğrafyanın özgünlükleri çerçevesinde bir program çıkaralım.

-Sokağa taşan bir birleşik mücadeleye ihtiyacımız var.

-Reformistleri dışına alan bir ortak mücadele olmalı.

-Bu tartışmalar süreklilik arz etmeli, sürekli hareket etmek, günü okuyabilmek için tartışmalıyız.

-Bizim eylem birliğine değil eylemi örgütleyen ortak akla ihtiyacımız var.

-Mücadele yoksul halk kitlelerinin içinde filizlenmezse hayatta kalma şansı olmayacaktır.

-Bu daha başlangıç; yol haritası, program, ilke sunmuyoruz. Birlikte tartışmak istiyoruz.

-Tüm devrimci güçler bir araya gelip antikapitalist, Leninist bir odak yaratmalıdır.

-Mevcut duruma karşı hegemonya oluşturmalıyız.

-Faşizme karışı mücadele sadece diz çökmemek değil, devrim yapmaktır.

"Ne Yapmalı" Programı

17 Ocak Pazar günü Medya Tv'de "Türkiye'deki Siyasal gelişmeler nereye evriliyor? Faşizme karşı halkların emek, özgürlük, demokrasi talepleri neler? Birleşik mücadele için ne yapmalı? Nasıl yapmalı?" başlıklı bir program düzenlendi.

Mücadele Birliği Platformu, Partizan, ESP, DBP, SMF, Devrimci Parti, Alınteri temsilcileri bu özel programda Pelin Özkaptan'ın sorularını yanıtladı. Programda zindanlarda süren açlık grevlerinden HDP'ye yönelik saldırılara, Boğaziçi öğrencilerinin eylemlerinden birleşik mücadeleye nasıl yaklaşıldığına dair birçok konu konuşuldu.

Katılımcılar, biz devrimcileri bir araya getirenin, toplumun her alanında git gide birikmekte olan toplumsal öfkenin olduğunu, bu öfkeyi örgütleyerek faşizmin saldırılarına cevap vermek olduğunu belirttiler.

Yaklaşık 2 saat ve iki bölümden oluşan programda konuşmacılar bunun sadece bir eylem birliği olmadığını, toplumsal öfkeyi örgütlemek üzere bir araya geldiklerini, bundan sonra daha çok yanyana olacaklarını, sokaklarda, yoksul mahallelerde işçilerin, kadınların gençlerin yanında olacaklarını da anlattılar.

"VefaSerdar Kavgamızda Yaşıyor!" diyen yoldaşları, Antakya-Armutlu Mahallesi'nden Vefa Yoldaşa selam gönderdiler

YOLDAŞTI O!

Sinan Kaleli

"Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!"

Kübalı bir komüniste adını söylerken, muzip bir şekilde "ben Vefa, sizin dilde Fidel" diyordu. Adıyla müsemma bir komünistin baştan sona hakikat kokan şakasıydı bu. Devrime tüm benliğiyle bağlı bir komünistin, bu kahrolası salgının acımasız bir şekilde aramızdan çekip aldığı Vefa Serdar'ın...

Nasıl anlatılır kavgaya böylesine adanmış bir yaşam, kavga tarihinin dışında... Ya da kısacık bir yazıya nasıl sığdırılır bu koca yaşam! Yalnızca şöyle bir dokunup geçmek belki...

Bu kadar çok ve bu kadar severek okuyan nadir insan vardır. Vefa onlardan biriydi. Sürekli okuyan, sürekli öğrenen, muazzam bir disiplin ile sürekli çalışan... Büyük Usta'nın, Nazım'ın aşığı... şair mahlası olarak onu seçecek kadar hem de. Çok sevdiği şiirlerinden biri Gabriel Peri'dir. Özellikle de (muhtemelen kendini ifade ettiğini düşündüğü) şu bölüm:

"*Ve dinledi kendi kendini son defa:*
Pişman değildi.
902' de başlayan
ve bu sabah
941 yılı Aralık ayının on beşinde
bu sabah şafakla bitecek olanı
elden gelseydi tekrarlamak
tekrarlardı aynı yerden başlayıp
aynı yoldan geçerek
ve yine gerekirse aynı yerde bitirmek üzere.
Ve biraz kibirli bir rahatlık duyuyordu.
Kafasıyla, kitapların arasından gelmişti kavgaya
fakat sadık kalmıştı ona namuslu bir amele gibi."

İlk gençliğinde sevdalandığı, "*Kafasıyla, kitapların arasından geldiği kavgaya sadık kalmıştı namuslu bir amele gibi*".

Disiplinli, çalışkan biriydi. ODTÜ İşletme'yi kazanıp o "Yeşil" Gürün'den kopup geldiğinde (bir tutam yeşillikten dolayı Gürün'e yeşil denmesiyle ne çok dalga geçerdi!), Marksizmle ilişkili, ama henüz devrimci değildi. Ne ki dönem öğrenci hareketinin 12 Eylül sonrası kabarma dönemiydi ve ufukta beliren işçi eylemleri vardı. Vefa'nın bu atmosferin dışında kalması, Nazım'ın deyimiyle "kendi yüreğinin kabuğunda yaşa"ması mümkün müydü!

Yoldaşlarıyla bu dönemde tanıştı. Vefa inatçıdır. Öyle hemen "he" demez bir şeye. Tartıştı. Uzun uzun tartıştı. Tartıştıkça okudu, okudukça tartıştı. Sürecin sonunda gençlik dergisi Yöneliş çevresinde mücadeleye atılmaya karar vermişti.

Bir kez ikna olup bir yola girdi mi, "*yalnız hazım zamanlarını, boş gecelerini değil, boydan boya ömrünü ver*"ecektir devrime. O kuşağın ODTÜ'lüleri bu inatçı, ısrarcı, girişken kara yağız delikanlıyı çok iyi bilir. Öğrenci derneğinin usta polemikçisidir. Gerek dernekte, gerek ODTÜ 1 Nolu öğrenci yurdunda kalan tüm devrimci öğrencilerin hem çok sevip saygı duyduğu, hem de polemiklerinden "yaka silktiği" devrimcidir. Yurtta merdiven başı tartışmalarının sabahlara kadar sürdüğüne çok tanık olunmuştur. Bu satırların yazarı da dahil olmak üzere bir dizi devrimci, bu tartışmaların sonucu bu bayrağın altında toplanmıştır.

Vefa'yı günümüzde pek çok kitle eyleminde, yahut bir tartışma programında, bir panelde, toplantıda vs. görenler, onun doğruları söylemek konusundaki sakınımsızlığına, girişkenliğine tanık olmuşlardır sık sık. 20 yaşındaki Vefa da aynı girişkenlik, aynı sakınımsızlık, aynı kararlılıkla ileri atılan biriydi. Otuz yılı aşkın mücadele, yaşadığı tutsaklıklar, işkenceler, ödenen bedeller, onun bu özelliğinde en ufak, ama en ufak bir gerileme yaratmadı. O günkü Vefa'yı tanıyanlar, bugünkü Vefa'nın aynı genç yüreğe sahip olduğuna tanıktır.

2017'de, "Ekim Devrimi'nin 100. yılı" kutlamaları için Kızıl Meydan'da, dünyanın dört bir yanından gelen komünistler, onun bu coşkun, sakınımsız, duraksız ve kararlı tutumlarından o kadar etkilenmişlerdi ki, gelip selamlaşanlar, tanışanlar, fotoğraf çektirenler eksik olmuyordu. O, ilk kez gittiği böylesi bir ortamda bile, ruhunu kasıp kavuran devrimci ateşiyle çevresindekileri coşturmayı, onları ateşlemeyi başarıyordu.

Onun yüreğindeki devrim ateşi, hiç abartısız söyleyebiliriz ki, Blanqui'nin devrimci ruhundan eksik değildir. Blanqui'nin bir dostuna söylediği "*yatakta ölmenin barikatta ölmekten daha iyi olduğu fikrine seni kim inandırdı*" mealindeki sözleri, Vefa yoldaşın sık sık tekrarladığı sözlerden biriydi. Ama aynı zamanda o, "Yarın Bizimdir Yoldaşlar"ın durmak bilmez çalışkan karakteri Vaz'ı örnek alanlardandı. Vaz'ın bir yerde "*hayatını faaliyet içinde parça parça tüketmek*" şeklindeki sözlerini de kendine distur edinmişti. Yıllar sonra bu kitabın Manuel Tiago mahlaslı yazarının Alvaro Cunhal olduğunu ve Vaz karakterinin de bizzat Cunhal'in kendisi olduğunu öğrendiğinde Cunhal'in fotoğrafını bulunduğu ortamların duvarlarından hiç eksik etmedi.

Bu coşkun ve dur durak bilmez genç devrimci, geçmiş kuşağın ve o dönemin genç kuşağının büyük sınavı olan sosyalist ülkelerdeki 89-91 karşı-devrimlerinin etkilerini göğüslemeyi bildi. Nice anlı şanlı isimlerin sosyalizme sırt döndüğü bu dönemde o, "sosyalizm kazanacak" belgisine bağlı kalan devrimcilerdendi. Yaşanan karşı-devrimler, yıkılan Berlin Duvarı, adıyla müsemma bir devrimci olan onun sosyalizme olan bağlılık ve inancında en ufak bir gedik açamadı.

Sınıflar savaşımının sertleşerek devrimci durum koşullarının doğduğu şartlarda, rotasını devrimden yana çevirenlerle "Berlin Duvarı'nın altında kalanlar" ayrışmasında safını devrimden yana kullandı. O tarihten sonra Ankara'da, ODTÜ kampüsünün dışına taşan devrimci faaliyete yöneldi.

90'lı yıllar, özellikle Ankara, polisin yasal dergi bildirisi dağıtanlara bile ateş açtığı yıllardı. Yasal bir yayını, bir özel sayıyı dağıtmak, doğrudan "örgüt faaliyeti" kapsamında karşılık görmekteydi. Vefa yoldaş Ankara'nın emekçi semtlerinde, gecekondu mahallelerinde dağıtım yaptığı dönemde 91 ve 92'de iki defa polis saldırısıyla karşılaştı. Birinde bizzat polis otosu çarparak gözaltına alındı. Her gözaltı 15 gün işkenceli sorgular demekti. İşkencelerden başı dik çıktı. O dönemde sıkı tiryaki olan yoldaşın sigarayı bırakması, bu 15 günlük işkenceli sorgular sonrasıdır! O tarihten sonra bir daha sigara içmedi.

Dönem artık Kürdistan'da serhıldanlar ve katliamlar, Türkiye'de sokak infazları, "hücre evi" baskınları, üniversite öğrencilerinin okul binalarından atılıp öldürülmeleri, işkencehanelerde devrimcilerin katledilmeleri dönemidir. ODTÜ DÖB grubunun mücadelesi de hızla kampüsten emekçi semtlere doğru yayılma gösterir. Peş peşe gelen operasyonlar, tutuklamalar... Vefa yoldaş artık gizlenmek zorundadır. Artık o, işçiler, emekçiler arasındaki mücadelesini gizlice yürüten bir "yeraltı faaliyetçisi"dir. 1993 sonunda o da tutsak düşer. 93-94 yılbaşı günü Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist üyesi olmak suçlamasıyla tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne getirilir.

Ankara DGM'nin TKEP/Leninist üyesi olmak suçlamasıyla verdiği mahkumiyet kararı sonucu dokuz buçuk yıl zindanlarda yatar. Bu dönem yine yoğun ve bol okuma, kendini geliştirme, düşünsel ufkunu genişletme dönemidir yoldaş için. Tam bir kitap kurdudur.

90'lar aynı zamanda zindan savaşlarının giderek yoğunlaştığı dönemdir. Tüm devrimci tutsaklar gibi Vefa yoldaş da bu savaşın militanıdır. 1996'da ölüm orucu eylemine katılır. Bu eylemden de zaferle çıkar.

2000 yılındaki 19 Aralık "Hayata Dönüş" adı verilen katliamlarda, Vefa Çanakkale zindanındadır. Üç gün süren çatışmalarda adım adım çekilir tutsaklar. En son sığındıkları spor salonunda yoğun bombalar, kurşunlar ve sıkılan köpük sular karşısında ölüm orucunda olan tutsakları korumak için battaniyeler kullanılır. İkişer kişi battaniyelerden bir nevi set, perde yaparak ölüm orucunda olanların etkilenmesini engellemeye çalışmaktadır. Vefa yoldaş da battaniye ile koruma işini yapanlardandır. Burada atılan bir tüfek bombası koluna saplanır. Yoldaşın kolunu kaybetmesine sebep olan bu saldırıdır.

Tutsaklar işkenceli yolculuklarla F Tipi zindanlara sevk edilirken, Vefa, ağır saldırı altında hastaneye götürülür. O, hastanede de baş eğmeyen komünisttir. Ödün vermez direngenliği orada da devam eder. Gerekli tedavinin yapılmamasının da etkisiyle sağ kolunu o hastanede bırakır. Kısa süre sonra da apar topar Edirne F Tipi zindanına sevk edilir. Yoldaş, zindana geldikten kısa süre sonra "tutsak posta servisi" adı verilen notlaşma trafiğinde yerini alır. Sağ kolunu yeni kaybetmiştir, ama o inatçıdır. Onun en temel karakter özelliklerinden olan ısrar, disiplin ve çalışkanlık, burada yine gösterir kendini. Hücre arkadaşlarına dikte ettirmez iletmesi gereken notları. Oturur ve sol eliyle, tek elle ve kesilen sağ kolunun sızısı daha devam etmekteyken, yoldaşlarına yazar. Kısa sürede düzgün ve okunaklı bir şekilde yazdığı notlar, tüm yoldaşları için hayranlık ve övünç kaynağıdır.

Bu uzun tutsaklık sona erdiğinde tereddütsüz bir şekilde mücadeledeki yerini alır yoldaş. En ağır sorumlulukların altına girer. Mücadele Birliği Platformu'nun temsilciliğini üstlenir. Mücadele alanınındaki tüm devrimciler, bu yıllarda Vefa yoldaşı yakından tanıdılar. Hayatını kaybettiğinin duyulmasından sonra sosyal medyadaki paylaşımlara bakıldığında, bu alanda nasıl bir yer edindiği kolaylıkla görülecektir.

Mücadeleden asla geri düşmeyen yoldaş, ilk gençliğindeki heyecan ve coşkuyla eylemlerde en öne atıldı. 2004'te İstiklal'de polisin saldırısı sonucu ciğerlerinden ağır hasar aldı, ölümle burun buruna geldi. (Ne yazık ki bu salgında tam da bu hasar, onu zayıf düşürdü, durumunun ağırlaşmasında etken oldu.) İyileşir iyileşmez yine kavgaya, faaliyete gömüldü. 2008'de yine zindana düştü. Sekiz ay sonra çıktı. Ama hiçbir gözaltı, hiçbir tutuklama, hiçbir baskı ve tehdit, bırakın geri adım attırmayı, yoldaşı yavaşlatamadı bile.

O bir sanatçıdır. Şairdir. Önsöz Dergisinin düzenli yazarlarındandır. Nazım Akarsu adıyla çıkardığı şiir kitapları vardır. Aynı zamanda Mücadele Birliği dergisine, gazete halini aldıktan sonra gazetesine, düzenli yazılar yazar. Özellikle kadro yazıları son derece yetkindir. "Yeni İnsan" başta olmak üzere broşür çalışmaları vardır. Sürekli okuyan, sürekli üreten bir komünisttir.

Vefa'nın en önemli yönlerinden biri, komünist disiplindir. Bu alanda, kesinlikle uluslararası komünist hareket literatürüne geçecek ölçekte bir disiplin sahibidir. "Kafasıyla kitapların arasından gelen" insanlar, bu kavgada, çoğu zaman aydın bireyciliğinin taşıyıcıları olurlar. Ama ona "namuslu bir amele gibi sadık kalanlar", bir "amele gibi" disiplinli olmayı, bir organik bütünün parçası olmayı başarırlar. Vefa yoldaşta bu özellik, sözcüğün olumlu anlamında en uç noktaya ulaşmıştı. Onun için kolektif, kolektifin iradesi, her şeyden önce gelirdi. Ortada bir görev olduğunda hiç tereddütsüz doğrudan gönüllü olduğunu görebilirdiniz her zaman. "Şu iş yapılacak" dendi mi hemen üstlenmeye hazır bir şekilde öne çıkardı.

Sadece İstanbul'da emekçi semtlerde değil, Çukurova'da, Antep'te, bir dizi ilde uzun soluklu mücadeleler yürüttü yoldaş. Eşiyle birlikte yollara düştü, emekçilerin kavgasına omuz verdi.

Bir görevi aldı mı, gerekirse yemez içmez ama o işi mutlaka yetiştirirdi. Tartışmalara aktif bir şekilde katılır, görüşlerini ortaya koyar, görüşlerinde ısrar da eder, ama bir kez karar alındı mı, isterse savunduğu görüşlere ters olsun, asla ikiletmeden yerine getirmek, onun için "alışkanlık halini almış bir davranış" gibidir. Ve onun disiplininin en önemli parçası, öz disiplindi. Sürekli kendini zorlayan, aşmaya çalışan, çoğu zaman okuduğu kitaplarda bir parça idealize edilen kahramanlarla yarışan bir komünist öz disiplin!

Vefa yoldaş, bir devrimci kuşağın en önde gelen temsilcilerinden biriydi. Yoldaşın yaşamı birleşik devrimimizin bir döneminin kısa tarihiydi. Kendi varlığını devrimle, kavgayla, dünyanın devrimci dönüşümüyle özdeşleştirmiş bir devrimci komünist. Omuzladığı yükü son nefesine kadar yüksünmeden taşımayı olağan bir özellik haline getirmiş bir kuşağın en yetkin temsilcilerinden biri. Ve bu kavgada en iyiler, daima en önde olduklarından erken ayrılırlar çoğu zaman aramızdan. Bizi hüzün içinde bırakırlar geride. Yeri doldurulmaz bir boşluk bırakarak...

Yoldaşın devrimci yaşamı boyunca onur ve şerefle taşıdığı devrim ve komünizm bayrağı, yoldaşlarının elinde burjuvazinin burçlarına dikilene dek yükseklerde dalgalanacak...

"Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları yaktık ellerimizle ve gözümüzde kaybettik ağlamayı."

Daima

Fidel'in Ve Che'nin Yoldaşı

"S*öylemenin en iyi yolu yapmaktır!*" Bu bilindik söz, Küba'nın ulusal kahramanlarından Jose Marti'ye aittir. Vurucu bir sözdür. Vefa yoldaş, "Yeni İnsan" broşürü üzerine çalışırken bu sözü en başa epigraf olarak koydu. İnancı oydu ki, "yeni insan"ın temel özelliklerinden biriydi bu ilke. Kendi yaşamının her alanında temel aldığı ilkelerden de biri aynı zamanda. Ve onun bu değerli yönü, onu yeni tanıyanlar tarafından bile derhal fark ediliyordu. Öne atılmak, savunduğun idealleri sadece sözle değil, pratik olarak ortaya koyabilmek... onun pek çok alanda yaptığı şey, buydu.

Aradan yıllar geçip "yeni insan" üzerine çalışırken kendisine esin kaynağı olan, hep görmeyi istediği "Che'nin, Fidel'in Kübası"na yolu düştüğünde, pek çok alanda kendini yetiştirmiş, "söylemenin en iyi yolu yapmaktır"ı artık bir kişilik özelliği haline getirmişti. 20 günlük kısacı zaman diliminde, çevresindekiler onun "farklı kumaştan" olduğunu hemen anladılar. Ondaki "yeni insanı", Che'nin, Fidel'in yoldaşını ayırt ettiler.

Yoldaşın ölüm haberi Küba'daki dostlara, yoldaşlara ulaştığında, konuğu olduğu Küba Komünist Partisi üyesi yoldaş Lazara, "*Onu daima Fidel'in ve Che'nin yoldaşı olarak bileceğiz!*" sözleriyle özetleyecekti bu gerçeği. İşte Kübalı komünist yoldaşın kısa mektubu:

"*Sevgili yoldaşlar, bu acı haber için çok üzgünüm, üzgünüz. Vefa tıpkı adaşı Fidelimiz gibi tüm insanlığı düşünerek yaşadı ve mücadele etti.*

Küba'da kaldığı 20 günde çocuktan yaşlısına herkesi kendine hayran bıraktı. Tek eliyle bulaşıkları yıkaması, boya getirip 50 yıldır boyanmayan kapıyı yine tek eliyle zımparalaması ve boyaması, onun nasıl bir savaşçı olduğunun en iyi kanıtı. Che' nin "yeni insan" kavramının Vefa'da vücut bulduğuna hepimiz tanık olduk.

Vefa ölmedi, ölmeyecek!

O daima, acı çeken korunmasız çocukların umudunda yaşayacak. O daha iyi bir dünyanın mümkün olduğunu bilen ve bunun için savaşan gençlerin iyimserliğinde yaşayacak.

O, tek isteği çocuklarına özgür dünyayı bırakmak olan annelerin kalbinde yaşayacak.

O, dünyanın herhangi bir köşesinde, hayat kurtarmak için elini uzatan beyaz önlüklü savaşçıların varlığında yaşayacak.

O ülkesinde ve dünyada daha iyi bir yaşamı inşa etmek için mücadele eden devrimcilerin başeğmeyen sınırsız güçlerinde yaşayacak.

Onu daima Fidel'in ve Che'nin yoldaşı olarak bileceğiz. Bizi bu yürüyüşte onun ve sizlerin yolunuza çıkardığı için hayata müteşekkiriz.

¡Hasta la victoria siempre!"

Lázara Borrayo Tolón
Küba Eski Milletvekili

Vefa Serdar Sonsuzluğa Uğurlandı

Covid-19 salgını nedeniyle yaşamını yitiren Mücadele Birliği Platformu Temsilcilerinden Vefa Serdar, ailesi ve yoldaşları ve siper yoldaşları tarafından Karacaahmet Mezarlığı'nda "Vefa'ya Sözümüz Devrim Olacak" sloganıyla sonsuzluğa uğrandı.

25 Ocak günü Karacaahmet Mezarlığı'na defnedilen Vefa Serdar yağan yoğun yağmura rağmen kitlesel bir katılımla uğurlandı.

Cenaze törenine, HDP Milletvekilleri Züleyha Gülüm, Musa Piroğlu, Dilşat Canbaz Kaya, HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı, ESP Eş Genel Başkanı Şahin Tümüklü, araştırmacı yazar Temel Demirer ve Sibel Özbudun, Proleter Devrimci Duruş, Partizan, Alınteri, Dev Yapı İş, Kaldıraç, SMF, DAF, İTK, Emeğin Gücü, ailesi, yoldaşları, okul arkadaşları ve tüm sevenleri katıldı.

Ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başlayan cenaze töreninde ilk konuşma avukatı ve yoldaşı Seher Dursun tarafından yapıldı.

Veda Serdar'ın ömrünü devrimci mücadeleye adadığını hatırlatarak sözlerine başlayan Dursun, "*Bugün bütün özellikleriyle kendisi bir devrim olan yoldaşımızı uğurluyoruz. Yaşım kadar devrimci mücadelesi var ve ben onun önünde ancak saygıyla eğilebilirim. Onu bütün yeni gelen nesillere anlatacağız. Yoldaşımız burada toprağa girmeyecek; hep bizimle olacak ve ona sözümüz; her an devrim için yaşayışını zaferle taçlandıracağız*" dedi.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına konuşan Muhammet Hizmetçi, yaşadığı zor günlere rağmen mücadelenin büyüyerek devam ettiğini söyledi. Vefa Serdar ile 2012 yılında Antakya'da tanıştığını anlatan Hizmetçi, *"O da gençliğinde sıkı DÖB'lüydü. Yaşamının her gününü devrim düşüyle yaşıyordu. O, mücadelede veren, cezaevinde tutsak düşen, halk için ölen devrimcilerin verdikleri bedellerin bir gün karşılığını bulacağını bilerek yaşıyordu. Hiçbir zaman tereddüt etmedi. 1980'lerin sonunda tam da sosyalizmin geriye düştüğünü söyleyenlere inat, devrimin ve sosyalizmin kazanacağına inandı ve yolunu da buradan belirledi. Leninist çizgide devam etti ve ölene kadar da Leninistti. Vefa yoldaş biz çok şey bıraktı ve ona sözümüz devrim olacak*" dedi.

Nuran Güvenilir, yoldaşı Vefa Serdar'ın bütün ömrünü devrime adadığını vurgulayarak bu kadar uzun soluklu mücadele içinde olanların en zor anın şu an olduğunu söyleyerek, "V*efa yoldaşımız birçok yoldaşını omuz başından uğurladı ve onların hepsinin acısını yüreğinde bir bıçak yarası gibi taşıdı. Bugün biz de onu uğurluyoruz; bir parçamız onunla birlikte gidiyor. Onun taşıdığı gibi bu bıçak sızısını yüreğimizde taşıyacağız. Ve onun dediği gibi; ne kadar bu sızıyı taşısak da, acıyı bal eğleyip yürümeyi devam edeceğiz. Uğurlar olsun Vefa yoldaş. Sen ODTÜ'de Deniz'in yoldaşı olarak devrim meşalesini alıp bugüne kadar taşındın. Rahat uyu yoldaş; o devrim meşalesi bugün ardıllarının elinde ve zafere mutlaka varacak*" dedi.

Tuner Tekin, 1995 yılında Ulucanlar ve Çanakkale Hapishanesi'nde Vefa ile beraber kaldıklarını aktararak, "*19 Aralık katliamının ikinci gününün sonunda dışarıya çıkmak zorunda kaldığımızda kışlaya götürüldük. Ellerimiz arkadan kelepçeli vaziyetteydi. Vefa ile yan yandaydık. Ona döndüm ve nasıl olduğunu sordum. Kolu çok acıyordu. Koluna gaz bombası fişeği ağır yalanmıştı. Saatlerce orada tutulduk ve daha sonra o kolunu kaybetti*" dedi.

Vefa'nın bugüne kadar tanıdığı en iyi satranç oyuncusu olduğunu anlatan Tekin, "*O sağ kolunu devrim mücadelesinde bıraktı*" diye vurguladı. Vefa Serdar'ı anmanın en iyi yolunun verdiği mücadeleye sahip çıkmaktan geçtiğini söyledi ve sözlerini "*Yaşasın Devrimci Dayanışma*" diyerek tamamladı.

Eşi Aysel Bölücek Serdar ise, eşinin kendisine en zor günlerde destek olduğunu vurgulayarak, "*O bana hep iyi baktı; biz de Vefa için birbirimize daha fazla sarılacağız. O sevdiklerine 'Seni seviyorum' demekten hiç sakınmadı. Hiçbir zaman sevgisini sakınmadı. Biz Vefa'nın sevgisiyle ve mücadele azmiyle yine onun yolunda yürüyecek, onun gibi dimdik duracağız*" dedi.

Konuşmaların ardından yoldaşlarının omuzunda, kırmızı bayrağa sarılı tabutla getirilen Vefa Serdar "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganlarıyla sonsuzluğa uğurlandı. Tören boyunca sık sık "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Vefa'ya Sözümüz Devrim Olacak" sloganları atıldı, Enternasyonal Marşı söylendi, hep bir ağızdan ve Güneşin Sofrasında Söylenen Türkü haykırıldı coşkuyla.

Yoldaşlarından, Devrimci İşçi Komitelerinden Yılmaz Ekşi "*Ben senden önce gitmeyi düşünürken seni sonsuzluğa uğurlamak çok çok zor. İyi ki seni tanıdım iyi ki yoldaş olup birlikte mücadele ettik. Seni unutmayacak ve mücadeleni zafere ulaştıracağız. Güle güle yoldaşım*" diyerek Serdar'ı uğurladı.

Songül Yücel, "*Bugün burada olamayan, ama gönlü burada olan nice yoldaşı için, cezaevindeki Baki yoldaşı için, Elif yoldaşı için, sürgündekiler için, Cuma yoldaşı için, Süleyman yoldaşı için, yüreği burada atan, covid belası nedeniyle yanımızda olamayan, bizi ekranından, faceboktan izleyen tüm dostları, siper yoldaşları için, hiç ayrılmak istemediği ama ayrılmak zorunda kaldığı devrim mücadelesinde bedenini siper yapmış, Kürt halkının yanında olmuş Kenan için, biricik sevdiği aşkı Ayseli için, Ada'nın çiçekleri, böcekleri, kedileri, köpekleri ve çocukları için...*" mezara birer karanfil atarken, en cesur durmaya çalışanlar dahi gözyaşlarını tutamadı. "*Gözün arkada kalmasın yoldaş, kalmasın gözün arkada. Burada binlerce Deniz, binlerce Mahir, binlerce Vefa var*" diye söz verdi.

Antep'ten, İzmir'den gelen işçiler de söz aldı... Vefa Serdar için ard arda konuşmalar yapıldı, sevdiği şiirler ve kendi yazdığı şiirler okundu. Sağanak yağmura rağmen yüzlerce kişi, uzun süre mezarbaşından ayrılamadı.

Elin Bizde

Onu ilk kez Adana'nın o kavurucu sıcağında, Sanat Merkezi'nin kütüphanesinde etrafına aldığı gençlere Bileşik Devrimi anlatırken tanıdım. Gezi günleriydi, herkesin her şeyi söylediği, ama uygulamada geride kaldığı, ancak halkın bütün ideolojileri geride bıraktığı zamanlarda, o büyük bir özgüvenle Ocak ayında dergide çıkan yazıyı anlatıyordu gençlere... Dergi önünde duruyordu, yazıyı açmış "*ama leninistler söylediğini yapar*" diyor, gençler de pürdikkat onu dinliyordu. Sonra sözünü bitirince dönüverdi tanışmak için.

İlk gün sohbetinde bana Kürtçe bilmediğim için kızdığını anımsıyorum. Anadilin önemini nasıl bilmediğimi, bunun bilinçli bir politika olduğunu anlattı uzun uzun. O gün sonunda kendimi sorgulamış, kızmış, hatta öfkelenmiştim. Kendimi bulma serüvenimde en çok emeği olan isimlerden biriydi o.

Asla onun yanında sıkılmamıza, gerilmemize, kasılmamıza izin vermez, "*ben sizin yoldaşınızım, en çok benim yanımda rahat ol olmalısınız*" derdi. İnançlıydı, boş tek bir anı yoktu. En küçük boşluğa bir konu sıkıştırır, o konuda aydınlatır, fikir verir ve yol gösterirdi. Aynı soruyu tekrar sormanızın hiçbir önemi yoktu, hiç sorulmamış gibi en baştan anlatır, hiç sıkılmazdı bu işten.

Yolumuz yeniden kesiştiğinde farklı bir şehirdeydik artık. Aradan uzun zamanlar geçmişti "*ilk tanıdığım sen ile şimdiki sen arasında dağlar kadar fark var yoldaş*" deyişi hala kulaklarımda...

"O mükemmel biriydi" demek istemiyorum ,bu sözü hiç sevmezdi. Eminim o, olması gerektiği gibi yaşayan bir devrimciydi. İdeolojisine, yoldaşlarına, sevdiklerine yürekten bağlıydı. Kendimden vazgeçtiğim, inanmadığım zamanlarda bile o benden hiç vazgeçmedi, inancını tüketmedi bana dair. Tıpkı bütün yoldaşlarına olduğu gibi...

Şimdi ne mutlu bizlere ki, O'na "yoldaşım" diyebiliyor, aynı bayrağı taşıyoruz. Onun her anını tereddütsüz adadığı bu kavga, artık omuzlarımızda.

Uzun uzun yazmak istiyorum ona dair. Yani uzun bir yürüyüşe dair... Ama söyleyecek tek bir söz kalıyor bize:

"*Canım yoldaşım, elin bizde*."

Dicle

Sana Sözümüz Var Yoldaş... BİTMEDİ...

2013 Eylül veya Ekim ayındayız… Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşen Ahmet Atakan için yapılacak anmaya Antakya Ayışığı'nda toplanmıştık. İlk kez orada karşılaşıp, tanışmıştık onunla. İlk gördüğümde "bu o" demiştim. Sanat merkezinde adından sıkça bahsedilen "Bilge" adam… VEFA…

Görünüşü gerçek bir devrimci, mücadele adamı… Biraz çekinmelerden sonra onunla yoldaş olarak sohbet etmeye başlamıştım. "Bilge adam" ile çoğu zaman mücadele üzerine sohbetler ederdik. Antakya'da neleri daha iyi yapmamız ve nelere dikkat etmemiz gerektiğinden bahsederdi. O, büyük tecrübelerini bize aktarırdı. Tanıştığım günden beri ona tek bir soru sormak için kendimle cebelleşip durdum. "Bu soruyu nasıl sormam gerekiyor? Cümleleri nasıl bir araya getirip birleştirmeliyim" diye. Ama o soruyu sormam lazım. "O anlarda neler yaşadılar? Ellerinde hiçbir silah olmamasına rağmen, silahlı canavarlara karşı nasıl savaştılar?"… Sonunda toparlayıp sordum. Saatlerce anlatarak bana o günleri yaşattı. O anları bir filmi anlatır gibi anlattı. Ve bir kez daha neden onunla omuz omuza savaşmam gerektiğini anladım.

Bizim söyleyeceklerimiz var yoldaş, bitmedi daha…

Bir dönem Antakya'da yaşamaya karar verdi. "İşte" dedim, "Bilge adam" ile aynı toprakta yaşayacaktım. İlk defa benim sanata dair ilgim olduğunu öğrendi. Onunla bu zamana kadar hep politik mücadeleden konuşurduk. Bunu öğrenince karşıma birden "Nazım" çıktı: "Nazım Akarsu"… Sanat yönünü duymuştum ama hiç üzerine konuşmamıştık. Artık onu her noktadan tanıma fırsatına erişmiştim. Buradan da etkileşime girdik. Antakya'da Nâzım Hikmet oyunu için hazırlıklar başlamıştı. Harıl harıl Nâzım'ı okuyorum. Yaşamı, sürgünlükleri, hapishane süreçleri ve şiirleri… Nâzım'ı bir de onun gözünden dinledim, araştırdım. Nazım ile Nâzım'ı konuşuyorum. Ne büyük bir olay…

O gün geldi, oyun günü… Oyun başlamadan Nazım Akarsu sahnede, Nâzım Hikmet'i seyircilere anlatıyor. Ben içerde "yeter artık, anlatma bu kadar, bize de bir şeyler bırak" diye kıvranıyorum. Sonunda sahneye çıktık ve onun istediği gibi sonlandırdık. Oyun sonrasını hayatım boyunca hiçbir zaman unutmayacağım. Saatler 23.00'ı gösteriyor ve biz bütün oyun ekibi Samandağ'ın merkezinden sahile doğru şarkılarla, türkülerle, bazen sloganlarla yürüyerek, bazen koşar adım gidiyoruz. Giderken balkonlardan "hayırdır, eylem mi var gençler?" diye soranlara "evet, Nâzım'ı anmadan geliyoruz" cevabı ile Samandağ sahiline kadar gittik. Sabaha kadar şarkılar, şiirler okuduk.

Sözümüz sanatla da bitmedi yoldaş…

Sonra tekrar sevdiğin hep anlattığın Adalar'a dönmen gerekti. Araya belli zaman girse de onun ne yaptığını, nasıl olduğunun hep haberini aldım.

Ve bu yılın başındaki haberle dondum. Ama durup düşündükten sonra "bunu da atlatacak, o koca yürek faşizmin zindanlarıyla başa çıktı, bu onun için çocuk oyuncağı" dedim. Günler senden güzel bir haber almak için geçmek bilmedi. O haber kötü geldi. Ama bir an olsun senin yanımızdan gittiğini, bizi bıraktığını düşünmedim. Çünkü bir sözümüz var yoldaş, sen bunu hep söylerdin; "DEVRİMCİNİN GÖREVİ DEVRİM YAPMAKTIR, BİZ DE ONU YAPMADAN GİTMEYECEĞİZ"

Sana sözümüz var yoldaş… BİTMEDİ…

Antakya'dan Yoldaşı

Abimiz, Öğretmenimiz, Annemiz, Babamızdı

Dostumun tarif ettiği gibi, öksüz kalmış bir çocuk gibiyiz...

Türkiye devrimci hareketi içinde parmakla gösterilecek kadrolardan biriydi. O bizim abimiz, öğretmenimiz, annemiz, babamızdı, zorda kaldığımda aklıma getirdiğim simgeleşmiş bir insandı...

Vefa Serdar, Türkiye işçi sınıfı için hayatını kavgaya adamış, bu uğurda 19 Aralık zindan katliamında bir kolu kaybetmiş, arkadaşlarının gözleri önünde öldürülmesine tanıklık etmiş, yıllarca cezaevinde kalmış, dışarıda olduğu dönemlerde ise meydanları ve eylem alanlarını bir gün olsun bile terk etmemiş bir kavga adamıydı.

ODTÜ İşletme öğrencisiydi, para içinde yüzeceği bir kariyeri olabilirdi, o yaşamını hiç tanımadığı çocukların gülüşüne adadı.

"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır" deme cüretini gösterebilen, katıldığı bir 1 Mayıs eylemi sonrası, polislerin tekmeleriyle ciğeri patlayan, bu hasarı ile covid sürecinde virüse yakalanan Vefa Serdar, virüs ile olan mücadelesini kaybetti.

Ardında ise benim gibi onunla zamanı, kavgayı, kuru simitleri, dostluğu ve yoldaşlığı paylaşmış yüzlerce insan, binlerce ders niteliğinde anı bıraktı...

İçinde olduğum sıkışıklığı anlatmam güç.

Toplumsal gerçeklik temalı romanlardaki ikonik karakterlere nasıl bakarız? Ya romantik buluruz onları ya da çok idealize edilmiş deriz, yazar tarafından.

Vefa, yaşamının tüm dönemeçleriyle algılarınızı yıkacak türden bir insandı. Toplumun, özel mülk kültürünün tortularını üzerinde taşıyan insanın reddiyesi idi.

O romanlarda gördüğümüz ve hadi be oradan diyeceğimiz karakterlerin yazarları, Vefa Serdar gibi şahsiyetlerle hemhal oldukları için bunları yazabildi.

Ve ben bu yaşamın sadece bir kısmına tanıklık etmiş halimle diyebilirim ki, Vefa Serdar insanlık tarihinin tekerleğini iyiye doğru döndürmekte gerçek bir karakterdi, tanınması gereken bir kişilikti. Romanlardaki o "yeni insan"ın cisimleşmiş hali, gerçek hali o idi.

Yoldaşı

TUNUS'TAN SONRA LÜBNAN: DEVRİMLER SÜRÜYOR

Taylan Işık

Toplumsal devrimlerin gelişme diyalektiğini anlamak isteyen, çok uzağa gitmeden, hemen yanı başımızdaki Lübnan'a bakabilir. Günümüzün bütün toplumsal devrimleri aşağı yukarı aynı gelişme çizgisini izliyorlar. Büyük halk ayaklanmaları durup durup patlak veriyor. İki büyük halk ayaklanması arasında geçen zamanda irili ufaklı sayısız kitle eylemi ortaya çıkıyor. Sonra, tam da önceki halk ayaklanması unutulmaya yüz tutmuşken, yeni bir halk ayaklanması patlak veriyor.

Toplumsal devrimlerin gelişme diyalektiğini anlamayanlar, en son tanık oldukları ayaklanmayı daima, duru gökte çakan bir şimşek gibi algılarlar. Ayaklanmayla birlikte taşkın bir ruh haliyle coşarlar, en öne koşarlar, eksiksiz bir devrimci kesiliverirler vs. Bu ruh hali ayaklanan işçi, emekçi, yoksul halk kitleleri yavaş yavaş geri çekilmeye başlayana kadar sürer. Kitleler sokaktan çekilip evlerine dönünce, aynı adamları bu sefer derin bir karamsarlık havası sarar: "Bu halk adam olmaz" ya da "egemen sınıf güçlüdür, devrimden, ayaklanmadan söz etmek hayalciliktir" sözleri ortalığı kaplamaya başlar.

Marx, proletarya devrimlerinin gelişme çizgisini, burjuva devrimlerinden farklı olarak, şöyle tahlil etmişti:

"*Buna karşılık, proletarya devrimleri, 19. yüzyılın devrimleri olarak, durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafları ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılarına dikilmesine meydan vermek için yere serermiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler, ta ki, her türlü geri çekilişi olanaksız kılıncaya ve bizzat koşullar bağırıncaya kadar: Hic Rhodus, hic salta!*" ["Gül burada raksetmelisin" ya da "işte hendek işte deve" anlamında. -Editörün notu]

Lübnan, Tunus -ayrıca ele alınması gereken Irak- şimdi Marx'ın bu dahice sözlerini pratikte kanıtlamak istercesine aynı hareket tarzını yaşama geçiriyorlar. Ayaklanıyorlar, düzeni bir süre sarstıktan, sırtını yere serer gibi olduktan sonra sanki burjuvaziye, egemen sınıfa toparlanma zamanı tanımak istercesine, geri çekiliyorlar, bir süre sonra, devrimci, yıkıcı enerji biriktirmiş, saflarını, güçlerini yenilemiş olarak tekrar sahneye çıkıyorlar ve burjuvaziye aynı korkuyu yaşatıyorlar.

Birkaç gün önce kuzeydeki Trablusşam kentinden gelen ayaklanma haberi ajansların bültenlerine düşen Lübnan işçi sınıfı, emekçileri, yoksulları ve gençliği, bir halk devriminin bu gelişme çizgisini izliyor gibiler.

Lübnan'da ayaklanma, hatırlanacaktır, internet üzerine vergi konmasıyla, 2019'ın Ekim ayında parlak vermişti. Dışardan izleyenlerin duru gökte çakan bir şimşek olarak algılayacakları bu ayaklanma gerçekte uzun yıllardır Lübnan kapitalizminin krizi tarafından adım adım hazırlanmıştı. Yoksulluk, işsizlik, hayat pahallılığı, mezhebe dayalı siyasi sistem Lübnan işçi sınıfı ve emekçilerini canlarından bezdirmişti. İnternete getirilen vergi, ve başka ek vergiler ayaklanma için "genel bahane"yi oluşturdu. Günlerce süren halk ayaklanması böyle başladı.

Lübnan burjuvazisi, şüphesiz emperyalistlerin destek, telkin ve yol göstericiliğinde, Covid-19 pandemisini bahane ederek sokağa çıkma yasağı ilan edince ayaklanmacılar evlerine çekildi. Ancak bu süreçte yoksulluk, açlık, işsizlik katlanarak arttı. Pandemi, burjuvaziye kitleleri eve kapatma bahanesi verdi fakat emekçi sınıfların ayaklanma nedenlerini yoğunlaştırdı, kapitalizme ve sermaye sınıfına olan öfkeyi kat be kat artırdı.

2020'nin Mayıs ayının ilk günlerinde, bu kez, adını "açlık devrimi" koydukları ayaklanmaya başladılar. Lübnan emekçilerinin, yoksullarının kendi eylemlerine "açlık devrimi" adını koymaları bu halkın nasıl yüksek bir politik bilince sahip olduğunun işareti olarak kabul edilmeli. "Siyasiler" dedikleri egemen sınıfın politik temsilcilerine, güçlerine bakış açılarını "*Onlar virüsten daha kötü*", "*onları yeriz*" sözleriyle özetliyor, ne yapacakları konusunda ise "*Çocuğunuz açsa, onun karnını doyurmak için liderlerinizi yersiniz*" sözleriyle öfke ve kararlılıklarını ifade ediyorlardı.

2020 Mayıs ayaklanma günlerinin üzerinden 8-9 ay geçti. Bu süreçte toplumsal devrimin kitlesel gücünün, yani işçi, emekçi sınıfların, kadınların ve gençliğin maddi yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Çocukların açlığı dayanılmaz bir hal almaya başladı. Ve tüm bunların sonucu, yine Lübnan'ın kuzeyinden, Trablusşam kentinden başlayıp diğer şehir ve kasabalara yayılan sokak çatışmaları, ayaklanma haberleri bir kaç gündür haber ajanslarının bültenlerinde görülmeye başladı. Bugünlerde ayaklanma sürmekle kalmıyor, daha geniş alanlara da yayılıyor. Kısa bir haber şöyle:

"*Trablusşam başta olmak üzere Lübnan'ın birçok bölgesinde gerçekleştirilen protesto eylemleri hükümeti karmaşık bir duruma soktu. Protestoların tırmanarak devrime dönüşmesi ve mevcut yönetimin yıkılmasına yol açma tehlikesi var.*"

Bu ayaklanma burjuva egemenliğin yıkılmasıyla sonuçlanır mı, bilemeyiz. Ancak kesin olan bir şey var; o da ayaklanmaya yol açan nedenler ortada durdukça ayaklanmanın da süreceğidir. Bu, elbette kesintisiz bir süreklilik olmayacak. Ayaklanmacılar yine gerileyebilirler, yine evlerine çekilebilirler, yine burjuva sınıfa kendini toparlayacağı fırsatı verebilirler. Ama sonuçta, kapitalist düzenin bunalımı ne kadar kesin ise ayaklanma ve devrim de o kadar kesindir. Ayaklanmayı ve devrimi sönümlendirebilecek tek şey, Lübnan kapitalizminin bir gönenç dönemine girmesidir; yani, Lübnan burjuvazisinin bir daha asla göremeyeceği, yaşayamayacağı bir gönenç dönemi.

Böyle bir dönem, sadece Lübnan kapitalizmi için değil bütün emperyalist-kapitalist sistem için, bir daha geri gelmemek üzere kapanmıştır. Kapanan dönemin yerini, ayaklanmalar ve devrimler dönemi almıştır. Artık Lübnan işçi sınıfı ve emekçi halkı, burjuva egemenliği yıkıp kendi iktidarlarını kuruncaya değin, tekrar tekrar ayaklanacaklar. 2019 Ekim, 2020 Mayıs ve şimdi 2021'in başları...

Tunus ve Irak işçi sınıfı, emekçi halkları aynı gelişme çizgisini izlemiyorlar mı? Tunus işçi sınıfı ve yoksul kitleleri, ara ara ayaklanıp durmuyorlar mı? Irak işçi sınıfı ve emekçilerinin, yoksullarının tıpkı Lübnan ve Tunus işçi sınıfına benzer nedenlerle ayaklandığına bugün tanık olmuyor muyuz? Güney Kürdistan işçi ve emekçilerinin bir kaç hafta önceki ayaklanmaları halen hafızalarda taze değil mi?

Ama kimse bu sarsıcı proleter devrimlerin, halk devrimlerinin tek bir hamleyle, tek bir ayaklanmayla sonuca ulaşmasını beklemesin. Böyle bir şey gerçekleşse bile bu ancak bir istisna olabilir. İstisna olmayan şey, proleter devrimlerin, halk devrimlerinin bir dizi isyan, ayaklanma, şiddetli çatışmalar ve sert bir iç savaş sürecinden geçerek zafere ulaşacağıdır. Bu, proletarya devrimlerinin, kısa süren ve daima alçalan bir çizgi izleyen burjuva devrimlerinden farklı olarak, yükselen bir çizgi izleyen içeriklerinin sonucudur.

Ne olursa olsun, toplumsal devrimler çağı başlamıştır ve bu çağ sonuca ulaşmadan kapanmayacaktır.

Kendi birleşik toplumsal devrimimize hazırlanalım!

100 Kollu Devrimci

İleri Haber web sayfasında Vefa Serdar'ı ve karşılaşmalarını anlatmış Ekim Nehir... Biz de aynen paylaşıyoruz:

Hayatı boyunca bir kez bile alarm sesine uyanamamış olan ben, sabaha karşı telefona gelen mesaj sesiyle yerimden fırladım: "*Operasyon başladı*". Hem dürtükleyip hem de bağırarak "*evi temizlememiz gerek, operasyon başlamış, kalk!*" dedim Esra'ya. Artık nasıl uyuduysam ve nasıl uyandıysam, onun uzun süren kımıltısız ve haddinden fazla şaşkın bakışlarıyla kendime gelmiş olmalıyım; eyvah! operasyon başladı!

Cezaevlerinde siyasi tutsakların F tipi hapishane ve tecrite karşı başlattıkları açlık grevleri 2. ayını doldurmak üzereydi. Önceki tecrübelerden ve devletin tehditlerinden biliyorduk ki, tutsaklar zorla besleme amacıyla hastanelere getirilebilir ya da herhangi bir nedenle açlık grevi sonlanmış bir tutsak "bilmeden" yanlış beslenmeye çalışılabilirdi. En kötüsü de hepimizin yaklaştığını hissettiği ama "yapamazlar, çok insan ölür" diyerek en azından zihinlerimizden uzaklaştırmaya çalıştığımız o korkunç ihtimaldi: cezaevlerine yapılacak bir operasyon. İşte bu olası durumlara karşı tüm devrimci ve konuya duyarlı sağlık çalışanlarında adı konmamış bir teyakkuz hali vardı o günlerde: Bu durumlarda hemen hastanemize gidecek ve devrimci tutsaklar getirilirse onlara gerektiği şekilde sahip çıkacaktık.

Apar topar çıktım evden, henüz öğrenci olmama karşın bu durumun tam tersine avantaj sağlamasını umuyordum. Çakılı bir görev yerim olmadığın için, acil cerrahiye gidip orada bekleyebilirdim, nasıl olsa angarya iş yaptıracakları bir öğrenciye hayır diyecek kimse olmazdı orada. Düşündüğüm gibi oldu ve tüm gün her türlü gereksiz ve saçma sapan işi büyük bir hevesle yerine getirerek gece yarısını ettim. Bu arada tüm Türkiye'de yaklaşık 20 cezaevine operasyon başlamıştı ve özellikle Bayrampaşa, Ümraniye ve Çanakkale Cezaevlerinde katliam yapıldığı haberleri geliyordu.

Artık Çapa'ya kimsenin getirilmeyeceğini düşünmeye başladığım ve gelen haberlerle döşüme canımı acıtan derin bir sıkıntının oturduğu gecenin oldukça geç bir saatinde, bir ambulans ve iki tane akrep aracına benzer askeri araç, sessizce acil cerrahinin önünde durdu. Üç hilalli ve ay yıldızlı kırmızı bandanalar takmış askerler bir ellerinde tüfekleriyle bir sedyeyi hızlıca içeriye taşıdılar. Kıdemli asistan (ki normal koşullarda asla oralarda görülmez) müdahale odasını işaret etti askerlere, onlar odaya yönelirken, ben de hemen önlerinden içeriye girdim. Sakallı, iri yarı birisiydi sedyede yatan. Sağ kolu omzunun yaklaşık 20 cm altından itibaren kelimenin gerçek anlamıyla paramparça olmuştu. Ağır hasarlı ve neredeyse kas dokusunun olmadığı bölgelerde kırık kemik uçları

dışarıya fırlamış, daha az hasarlı bölgelerde ise fasyotomi denilen ve ciltle birlikte kasları saran zarların da tamamen açılarak kasların açıkta bırakıldığı cerrahi işlem yapılmıştı. Sol kolu bileğinden sedyeye kelepçeliydi. "*Muayene sırasında bu askerlerin burada olmaması gerek, dışarı çıksınlar*" desem, beni de anında şutlayacaklarından hiç sesimi çıkarmadım, hatta hiçbir şeye sesimi çıkarmadım. O haldeki bir hastaya "*yav komünizm mi kaldı dünyada arkadaş, daha neyin davasını güdüyorsunuz*" diyen o.çocuğu cerraha bile...

"*Kolunun filminin çekilmesi lazım*" sözünü duyar duymaz yapıştım sedyeye, askerler peşimde röntgene götürüyorum hastayı. Alt üst beyazın insanı görünmez yapmak gibi bir etkisi var. Çekim odasına gelince birisi içeriye girdi, bakındı "*burada her yer kapalı komutanım*" dedi, komutan olan "*lan olum içeride radyasyon neyin vardır, kapıda bekleyin o zaman siz*" dedi. Sedyeyi içeriye aldım, kapıyı kapadım, gözlerine baktım ve "*hımm hım hım hımmm*" sesleriyle Enternasyonal'i mırıldanmaya başladım. Planlamamıştım, o anda kendi kendine çıkıvermişti sesler. Önce şaşkın bir şekilde yüzüme baktı, gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı iki yanına ve o da başladı "*hımm hım hım hımmm*". Bütün bunlar teknisyen gelip "*hastayı alalım*" diyene kadar, bir dakikadan kısa sürdü. Gözlerini ve gözlerimi sildim, gülümseyerek röntgen masasına aldım onu, gülümseyerek kolunu uzattı o da, film çekildi ve bitti.

Şimdi anımsamadığım bir nedenle ve biraz da aceleyle başka bir hastaneye sevk ettiler onu röntgenden sonra. Ve lanet olsun ki patolojik derecede kötü bir isim hafızam olduğu için daha sabahına unutmuştum ismini. Kayıtlardan bulamayıp, sonrasında süreci takip eden avukat arkadaşlar ve İHD'den de bir sonuç alamayınca birkaç ay sonra bıraktım aramayı.

***

Benim çok güzel bir dostum, yoldaşım var. Bir dolu melekenin yanında, Türkiye'de faaliyet göstermiş ve gösteren tüm sol yapıların şecerelerini, önemli isimlerini, iç ve dış tartışmalarını, önemsiz isimlerini falan her şeyi bilmek gibi bir özelliği var. Sık kullanılanlar sekmesinde sadece sol yapı, örgüt, parti ve dergilerin linkleri var diyeyim siz anlayın. 3 yıl kadar önce bu hikâyeyi anlattığımda "*ben bulurum onu, hatta kim olduğunu da tahmin ediyorum*" dedi. Açık söylemek gerekirse heveslendim, ama pek de ümitlendiğimi söyleyemem. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra, konusunu şimdi anımsamadığım ve herkesin katıldığı bir eylem vardı İstiklal Caddesi'nde. Yürüyüşün ortalarına doğru sevgili dostum yanıma geldi, "*gel sana bir şey göstereceğim*" diyerek kolumdan tuttu ve çekiştirerek önlere doğru sürüklemeye başladı beni. Bir süre sonra durdu ve kafasıyla biraz ilerimizdeki bir noktayı işaret ederek bana döndü.

Küçük bir kortejin önündeydi ve anımsadığım gibi iri yarı ve o geceki gibi sakallıydı. Sağ kolu omzunun biraz altından kesilmişti. Şaşkınlığımı atar atmaz koşarak üzerine atladım ve sarıldım. "*Sen kimsin be!*" diyerek ittirdi beni. Kulağına eğildim, "*hımm hım hım hımmm…*". Biraz geri çekildi, "*sen o musun?*" diye bağırdı ve sımsıkı sarıldı. Bir insanın 10 tane, 100 tane kolu olsa öyle sarılamazdı.

30 devrimcinin katledildiği, onlarcasının sakat bırakıldığı bir katliamın güzel bir hikâyesi olur mu? Olmaz, ama umutlu bir hikayesi olurmuş demek...

Ankara'dan Vefa'ya Saygıyla

Geçtiğimiz günlerde Covid-19 nedeniyle tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren Mücadele Birliği Platformu'ndan yoldaşımız Vefa Serdar için Ankara'da bir anma düzenlendi.

Kendisi de bir ODTÜ'lü olan Serdar'ın okul arkadaşları, Ankara'daki dostları ve cezaevleri direnişlerinde yollarının kesiştiği siper yoldaşları tarafından 26 Ocak günü düzenlenen anmada HDK, TİP, İHD, Partizan, ESP ve Devrimci Parti'den temsilciler de yer aldı. Pandemi nedeniyle 25 Ocak Pazartesi yapılan cenaze törenine katılamayan dostları Vefa Serdar'ı Ankara'da da uğurlamak için biraraya geldi.

Serdar'ın ODTÜ'den arkadaşlarının açılış konuşmasını yaptığı törende 19 Aralık katliamında tıpkı Vefa gibi sağ kolunu kaybeden Veli Saçılık da söz aldı. Saçılık, 18 yaşında Ulucanlar Cezaevinde tanıştığı Vefa ile yıllar sonra 19 Aralık katliamında yollarının kesiştiğini, faşizmin ikisinin de sağ kolunu koparıp aldığını ve faşizmin onları "kaderdaş" yaptığını dile getirdi.

Vefa Serdar'ın sessiz, göz önünde olmayan, gösterişsiz ama ihtişamlı bir devrimcilik sürdürdüğünü, şu anda birçok farklı yerde herkesin Vefa'yı konuşmasının onun bir devrimci için iyi bir yaşam sürdürmesinin sonucu olduğunu ekledi.

Anısı önünde saygıyla eğildiğini söyleyen Saçılık ona tek yakışmayan şeyin bu salgın hastalık sonucu aramızdan ayrılması olduğunu dile getirerek sözü Vefa'nın ODTÜ'den başka bir arkadaşına bıraktı.

Vefa Serdar gençliğinden yaşamının sonuna kadar şiire olan tutkusuyla bilindi, tanındı. Okul arkadaşları onun eylemlerde okudukları şiirlerin etkileyiciliğini ve özellikle Hasan Hüseyin hayranı olan Serdar'ın Acıyı Bal Eyledik şiiri okuyuşunu hatırladıklarını iletti.

İyi şiir okuyan, iyi satranç oynayan Vefa'nın aynı zamanda karatede de çok iyi olduğunu hatırlatan dostu, şu an hala tutsak olan eski ODTÜ öğrencilerinden Baki Yaş ile Vefa'nın okulda bir müfreze misali dolaştıklarını hatırladığını söyledi.

Pandemi koşulları nedeniyle bu anmayı kısa tutmak zorunda kaldıklarını belirten dostları, pandemi sonrasında ODTÜ'de Vefa'ya yakışır daha geniş katılımlı bir tören yapma temennisiyle anmayı sonlandırdı.

TUNUS: DEVRİM DEVAM EDİYOR

Bir devrimin diyalektiğini anlama yeteneğinden yoksun olanlar, devrimin sonunda iktidarı kimin ele geçirdiğine bakarak devrim dediğimiz o büyük altüst oluşun, toplumu temellerinden sarsan o büyük olayın ya da olaylar dizisinin devrim olup olmadığına karar veriyorlar.

Eğer, o büyük olaydan ya da olaylar dizisinden sonra, toplum temellerinden de sarsılmış olsa, iktidar tekrar egemen sınıfın bir başka partisinin ya da kesiminin eline geçmişse hemen karar veriyorlar: Ortada devrim-mevrim yok. O zaman olan biten şey ya emperyalistlerin bir oyunudur, ya bir komplodur, ya da ikisinin bileşkesinden doğan tuhaf bir şeydir bu darkafalılara göre.

Oysa, iktidarın işçi sınıfının, ya da halk güçlerinin eline geçmediği; egemen sınıfın tekrar iktidarı ele geçirebildiği sayısız devrim örnekleri var. Bunların en çok bilineni 1905 Rus Devrimidir. Rusya'da 1905'te meydana gelenler tastamam bir devrim olmasına rağmen Çarlık, iktidarı elinde tutmayı başarmış; bununla da kalmamış, iki yıl süren devrim yıllarından sonra devrimi bastırıp koyu bir gericilik kurmayı da başarmıştı. Ama Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde kimse, iktidar işçi sınıfı ve köylülerin eline geçmedi diye bu büyük altüst oluşa "devrim" dememeyi aklına getirmiyor; getiremez de..

Fakat bu ve daha pek çok örnek tarihte hiç yaşanmamış gibi, bundan yaklaşık on yıl önce, ilkin Tunus'ta arkasından Mısır'da patlak veren halk devrimleri sözünü ettiğimiz bu darkaflı anlayıştan paylarını aldılar ve "devrim"den sayılmadılar. Bu darkafalılığın malul olduğu nokta, devrimleri tek bir eylemden ibaret sanmaktır.

Yaşam, darkafalılığın toplumsal gelişmeyi anlamada yeri olmadığını tekrar tekrar gösteriyor. Tunus, günlerdir eylemlerle çalkalanıyor. Adını ülke adından alan başkent Tunus ise, yeniden ayaklanmanın eşiğinde. Başkent Tunus'un meşhur et Tadamun mahallesi emekçilerin, gençliğin devrimci eylemlerinin yoğunlaştığı bölge halinde.

Devrimci eylemlerin çapını ve etkisini anlamak için şu habere bakmak bile yeterli. Tunus haber ajansının bildirdiğine göre, ordu, karargahlarını koruma altına almak için Tunus'un önemli şehirleri olan Susa, Kassarin, Bizerte ve Silyana'daki birliklerine takviye güçleri göndermiş. Susa ve Bizerte Tunus'un biri en kuzeyde, diğeri başkent Tunus'un biraz güneyin'de bulunan kıyı şehirleridir. Kassarin ise orta bölgede, Cezayir sınırına yakın bir kent. Tunus emekçi ve yoksullarının eylemleri bu kentlerle birlikte Kayreyan ve Bace kentlerine de sıçramış durumda. Yine Tunus haber ajansının (TAP) bildirdiğine göre, eylemcilerin banka ve ticari işletmelere saldırı girişimlerini püskürtmek için Bizerte, Bace ve Kayrevan kentlerinde "müdahalede bulunmuş".

Öyle görünüyor ki, eylemler tüm Tunus'a yayılmış durumda. Eylemlere katılanlar, emekçi halk, yoksul kitleler ve gençlik. Bin Ali iktidarını yıkan 2011 devrimi gibi, şimdiki ayaklanmanın arkasındaki temel toplumsal nedenler yoksulluk, işsizlik, kötü yönetim, iktidarın yolsuzlukları, rüşvet gibi tüm kapitalist düzenlerin içinde yüzdükleri sorunlardır. Pandemi tüm bu sorunları daha da ağırlaştırmış ve emekçi, yoksul sınıflar için yaşamı çekilmez hale getirmiş. Tunus hükümeti, pandemiyi bahane ederek emekçi sınıfların ve gençliğin eylemlerinin önüne geçmek istemiş. Ancak tüm bunlar ve polisin terörü kitlelerin ayaklanmasını önleyememiş.

Buna ayaklanma demekte hiç bir sakınca yok. Çünkü eylemciler, özellikle başkent Tunus'un El-Muruc, ed Denden gibi emekçi semtlerinde ve ülkenin neredeyse tüm kentlerinde polisle şiddetli çatışmalara giriyorlar, vurkaç eylemlerine başvuruyorlar, bankalara ve zenginliği temsil eden kurumlara saldırıyor, araç lastiklerini yakarak yolları kesiyorlar. Tunus ordusunun karargahlarını koruma altına almak zorunda kalması ayaklanmanın şiddeti konusunda fikir vermeye yeter.

Tunus İşçi Partisi, 17 Ocak'ta yazılı bir açıklamayla Tunus halkını devrime sahip çıkmaya ve "sağcı koalisyona geçit vermemeye" çağırmış. Açıklama, "siyasi sistemi süpürme" ve devrimi "geri alma" hedeflerini gösteriyor Tunus emekçi sınıflarına.

Tunus'ta devrim sürüyor. Bu ayaklanma emekçi sınıfların ekonomik ve politik iktidarı ele geçirmeleriyle sonuçlanır mı; bilemeyiz. Kimse de bilemez. Ancak açık olan bir şey var: Tunus devrimi, iktidar emekçi sınıfların eline geçinceye değin tekrarlanan ayaklanmalarla, isyanlarla, iki büyük ayaklanma arasındaki sayısız devrimci kitle eylemiyle devam edecek. Tunus'ta 2011 ve öncesinde ortaya çıkan devrimci durum, bir devrim sürecini başlatmıştır ve bu süreç bundan böyle burjuva iktidar yıkılıncaya kadar devam edecektir.

Bu sürecin kesintiye uğraması sadece ve sadece Tunus'ta ortaya çıkacak bir sınai ve ticari gönenç dönemiyle söz konusu olabilir. Ancak böyle bir dönem gericiliği canlandıracak bir güç olabilir. Ama bu perde sadece Tunus'ta değil, emperyalist-kapitalist sistemin tümünde bir daha geri gelmemek üzere kapanmıştır.

Sadece Tunus'ta da değil. Başta Mısır olmak üzere, örneğin, 2019'da ayaklanmalarla sarsılan sayısız ülke için aynı şeyi çekinmeden söyleyebiliriz. Pek çok ülkede devrim perdesi açılmıştır ve bu perde işçi sınıfı, müttefikleriyle birlikte iktidarı fethetmeden kapanmayacaktır.

Gençler Yılmayacak "Bu İş Bizde"

Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrencilerin ve öğretim üyelerinin kayyum rektöre karşı mücadelesi sürüyor. Haftalar boyu öğrenciler "Kayyumluk" binası önünde çadır kurarak eylemlerini sürdürürken, akademisyenler de Rektöre ve Rektörlük binasına sırtlarını dönerek protesto eylemleri yaptı.

En son 27 Ocak Çarşamba günü Güney Kampüs'teki Rektörlük binasının önüne bant çekildi ve öğrencilerin alana girişi yasaklandı. Ancak öğrenciler, polis ve güvenlik görevlilerinin kapattığı alana ertesi gün eylem çadırlarını yeniden kurdular. Ve güvenliğin yeni bir saldırısı yaşandı.

29 Ocak günü protesto eylemleri sırasında resim sergisi de açan öğrenciler, "Kabe fotoğrafının yere serildiği" iddiasıyla hedef gösterildiler. Gerici bir öğrenci derneği ve İçişleri Bakanı'nın suç duyurusu yapması ve hedef göstermesinin ardından beş öğrenci evleri basılarak gözaltına alındı.

"Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge bakımından farklı özelliklere sahip bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik etmek"le suçlanan öğrencilerden biri aynı gün serbest bırakılırken, iki kişi adli kontrolle serbest bırakıldı, 2 kişi de tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Adliyede tutuklama kararı çıkmasının ardından öğrenciler kısa bir video çekerek sosyal medyada paylaştılar ve tutuklandıklarını duyurdular. Gençlerin videoyu "Bu iş bizde" diyerek sonlandırmaları "sapkınlar" denilerek teşhir edilip hedef gösterilmekle, baskın ve gözaltılarla, tutuklamalarla boyun eğdirilemeyeceklerini bir kez daha gösterdiler.

"Pisi Pisine Ölmekten Usandık"

Finans Merkezinin yanı başında Viyadük inşaatında çalışan işçilerin kaldıkları konteynerlarda yangın çıktı.

Sabah saatlerinde, birkaç gün önce kötü yemek nedeniyle isyan eden inşaat işçilerinin videolarıyla öğrendik haberi… Kendi çalıştıkları yerde yanı başlarında yükselen viyadük inşaatı için Enam İnşaat bünyesinde çalışan işçiler, defalarca kez elektrik kaçağını firmaya bildirdiklerini, ancak firmanın bu durumla ilgilenmediğini söylüyorlar.

Sabah saatlerinde başlayan yangın 1 saat sonra söndürülebilirken, işçilerin alevlerin arasına girerek eşyalarını kurtarma çabaları yansıdı video karelerine… Yangında ölen ya da yaralanan olmadı ancak konteynerlar kullanılamaz hale geldi.

"*Yemeklerden böcek çıktı yetmedi, şimdi de yangın... Defalarca kez uyarmış işçi arkadaşlarımız...*" diye isyan ediyor inşaat işçileri. Kareleri İşçi Temsilcileri Konseyi paylaşıyor sosyal medya hesaplarında. Ve ilerleyen saatlerde yangının sonrasını videolarıyla paylaşıyorlar. "*İşçi sınıfı olarak dünyanın gözdesi olacağı iddia edilen Finans merkezlerini biz yapıyoruz. Finans merkezlerinde dönecek paralar bizim alın terlerimizden çalınanlar olacak. Yani biz ne bu gökdelenleri dikerken çalışma ve yaşam koşulları olarak da insan onuruna yakışır koşullarda olamadık, bu gökdelenleri diktikten sonra da olmayacağız.*

Gece başlayan bir yangında kaç arkadaşımız burada kül olacaktı. Kısacık bir haber olup sönecekti ocağımız. Yaşamak bu kadar basit değil, pisi pisine ölmekten usandık" diye isyan ediyorlar.

Devrimcilerden Migros Ve Baldur İşçilerine Ziyaret

Devletin saldırılarına karşı yan yana gelen DBP, ESP, Partizan, Mücadele Birliği, Alınteri, Devrimci Parti ve SMF'nin çağrısı ile 26 Ocak günü Migros ve Baldur işçileri ziyaret edildi.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Migros İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla Migros işçilerinin yanına gelen kurumlar adına burada kısa bir konuşma yapıldı.

Sermayenin pandemi fırsatçılığı ile bir çok yerde işçileri işten çıkardığı, süren pek çok işçi eylemi olduğu ve bu eylemlerin ve dayanışmanın birleştirilmesi halinde kazanıma dönüşeceği söylenerek, daha sık ziyaretlerle işçi eylemlerini gündeme taşımaya çalışacakları vurgulandı.

Migros'tan sonra Baldur işçilerinde idi sıra. Baldur fabrikasının etrafında polis ablukası vardı. Grevdeki işçilerin gündeminde, fabrikada yeni üretilen malların, eski ürün gibi gösterilip fabrikadan çıkarılması sorunu vardı. İşçiler, grevin bu şekilde kırılmak istenmesine tepki gösterirken, sendika da patronla görüşerek, çıkarılan ürünlerin işçiler tarafından kontrol edilmesine karar verildi. İşçiler, dışarıda bekleyerek süreci takip edeceklerini söylüyorlar.

Kurumlar adına burada yapılan konuşmada 1 ayı aşkın süredir devam eden Baldur grevi ile dayanışma içinde olacakları söylenerek, yine eylemlerin birleştirilerek büyüyeceği vurgulandı.

Baldur işçileri, dayanışma için gelen devrimci kurumları "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları ile uğurladı.

Migros İşçileri İle Dayanışma

Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası'nda (DGD-Sen) örgütlenen Migros Çayırova Depo'da çalışan ve sendikalı oldukları için işten atma ve ücretsiz izin saldırısıyla karşılaşan işçiler, 29 Ocak itibarıyla 25 gündür Migros Depo önünde işlerine dönmek için mücadele veriyor.

Farklı iş kollarından sendikalar 29 Ocak günü Migros Depo işçileriyle dayanışmak, onların gücüne güç, seslere ses katmak için Kadıköy'de Migros'un Kalkhedon şubesi önünde eylem gerçekleştirdi.

DİSK/Basın-İş, DİSK/Dev Yapı-İş DİSK/Dev-Turizm-İş, DİSK/Enerji-Sen, DİSK/Limter-İş Sendikası, Dev Tekstil Sendikası, İnşaat İş Sendikası, Kadıköy'de Kalkhedon Migros mağazası önüne geldiğinde çevreyi ablukaya alan polis, basın açıklamasına izin vermeyeceklerini söyledi.

Sendika temsilcileri bir süre polisle tartışma yürüttü ancak eylemde ısrarcı olarak "Migros İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları attılar. "Kod 29 ve Ücretsiz İzin Saldırısını Birleşik Mücadeleyle Püskürteceğiz! Migros İşçileri Direniş Ve Dayanışmayla Kazanacak" pankartı açılarak sloganlarla eyleme başlandı. Eyleme İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, HDP Milletvekilli Züleyha Gülüm, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Parti, ESP, Partizan, Genç İşçi Derneği, DDSP ve çok sayıda kişi destek verdi.

Sendikalar adına ortak basın metnini Dev Tekstil Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Okan Karaçam okudu. Örgütlenen 46'sı DGD-Sen üyesi 70 işçinin 'ücretsiz izne' çıkarıldığını hatırlatan Karaçam, "*Hatta 3 işçi arkadaşımız Esenyurt deposuna sürgüne yollanarak fiilen işten çıkarıldı*" dedi. Sözlerini "*Bizler de buradan direnen tüm işçi arkadaşlarımızın mücadelesini büyüteceğimize söz veriyoruz*" diyerek tamamladı.

Ardından işten çıkarılan ve 25 gündür mücadele eden Migros Depo işçisi Gülhan Albayrak da "*İlk günkü inanç ve dirayetle direnişi sürdürüyoruz*" diyerek, tek isteklerinin haklarını almak, hukuk ve adaleti sağlanması olduğunu ifade eden Albayrak, işçilerin birleşik mücadele ve dayanışmayla kazanacaklarını vurguladı.

Eylem, "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Yaşasın Direniş Yaşasın Dayanışma", "Migros İşçisi Yalnız Değildir", "Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları ile son buldu.

İşçilerin Öfkesi Taştı

19 Ocak günü sosyal medya hesaplarımızdan "işçilerin öfkesi" dışarı taşıyordu. Ataşehir Finans Merkezi'nde işçiler, yemekhaneyi basarak böcek çıkan yemekleri protesto ettiler, yemekhaneyi dağıttılar...

Aylardır işçiler, şantiyelerde yemekhanede çıkan kurtlu ve böcekli resimleri paylaşıyorlar isyan ediyorlardı. Yemek olarak ekmek arası ıspanak yiyen işçiler ya da önlerine kurtlu yemek gelen AKM işçileri örnekleri, işçilerin ne koşullarda çalıştırıldıklarını gözler önüne seriyordu.

Çağımızın "Babil Kuleleri" gökdelenleri, şaşaalı binaları inşaa eden işçiler "artık yeter" dedi. İTK'lı (İşçi Temsilcileri Konseyi) bir işçi, yaşananları şöyle anlattı sosyal medya hesabında:

"*Biz öğle yemeğimizi yedikten sonra dışarı çıktık dinleniyorduk. Bağrışmalar duyduk, olay yerine gittiğimizde arkadaşlar yemeğin içinde kocaman ve hamam böceğinin olduğunu söylediler.*

Ondan sonra tepkimizi koyduk. Yemekhaneye gittik, protesto ettik sandalyeleri, masaları falan devirdik. Herkes bağırdı: 'işte bundan sonra adalet böyle olacak' diye. 'Bu yemekhanede işçilere ne yediriyorsunuz' falan diye bağırdık. Yemekhaneciler kaçtı, işçiler de dağıldı. Taşeronlar geldi, 'konuşarak hallederiz' falan dediler, bir süre sonra dağıldık.

Buranın güvenlik firması Kalyon Amerikan şirketi. Olayları çıkaran, olaylara karışanların hepsinin işten atılıp, mahkemeye verileceği söylentileri geziyor. Ben de olayların içerisindeydim. Bir şeylerin olmasını umuyorum, ama işimiz çok zor biliyorum."

Bu olay, işçilerin artık kölece yaşamaya razı olmayacağının bir örneği oldu. Dünyayı elleriyle yaratan işçiler, yarattıklarından payını almadan vazgeçmeyecek.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 111 / 3 - 17 Şubat 2021 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman Acar / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirligi@hotmail.com

KADINLAR ÖNCÜ OLMAK ZORUNDADIR

Yayınladığımız bu röportaj, www.leninist.net web sitesinden alınmıştır.

Kendinizi tanıtır mısınız? Bir kadın olarak Leninist Gerilla Birliklerine katılma süreciniz nasıl gelişti?

Adım Rosa Hevi . Leninist Gerilla Birlikleri'nin kadın savaşçısıyım. Kadına şiddetin her boyutuna yakından tanık olduğum bir evde büyüdüm. Çocukken yeterli bir bilince sahip olmadığım için kadına yönelik şiddeti çözümleyemiyordum, ama öfke biriktiriyordum. Biraz daha büyüdüğümde sorgulamaya başladım. Büyüdükçe şiddete tanık olma durumu yerini şiddete maruz kalmaya bıraktı. Ya bu biçilen rolü kabul edecektim ya da başkaldıracaktım. İlk başkaldırım yine ailedeki bir kadına şiddet olayıyla oldu. O an şiddet uygulayanın kim olduğu, fiziki gücü vb. özelliklerinin bir önemi yoktu. O ilk kopuş aynı zamanda da mücadele yolundaki ilk adımımdı. İçinde bulunduğumuz savaşı ilk hissedişim, en sıcak karşı karşıya gelişimdi.

Bu başkaldırı beni örgütlü mücadele saflarına kadar götürdü. Örgütlü mücadeleye katıldıktan sonra içinde bulunduğum savaşı daha bilinçli kavrayıp, adımlarımı ona göre attım. Zindanda, fabrikada, okulda, sokakta, cephede asıl düşmanın sistem olduğunu bilerek topyekun bir biçimde savaştım, savaşmaya da devam ediyorum. Bu savaşta, düşmana karşı elimi güçlü kılan üç temel güç olduğuna inanıyorum. Örgütüm, yoldaşlarım ve… SİLAHIM...

Leninist Gerillanın yaşamına dair neler söylemek istersiniz?

LGB'de yaşama dair çok şey söyleyebiliriz. Olabildiğince değinmeye çalışacağım. Bugüne kadar bir çok şey anlatıldı ama insanların kafasında yeterince bir şekillenme oluşmadığını düşünüyorum. Kendimden bizzat örnek vermem gerekirse gerilla yaşamına dahil olmadan önce bir kadının ne gibi zorluklar yaşayabileceğini kestiremiyordum. Pratiğin içerisine girince gerçek anlamda kafamdaki sorulara cevap buldum. Kadına özgü bütün koşulların çözümsel süreçleri rahatlıkla örülüyor. Gerilla yaşamında kadın öncü rol oynuyor. Yemekte, sporda, ideolojik tartışmalarda, arazide, cephede... her yerde.

Burada ortak bir yaşamı örgütlüyor ve her günü yeniden var ediyoruz. Tüketim mantığıyla değil tamamen üretim mantığıyla hareket ediyoruz. Yemek saatimizden uyku saatimize kadar her şey belli disiplin kurallarına dayanıyor. Bu disiplin kuralları uzun deneyimler sonucu kazanılmış tecrübelerin birer sonucu. Duyunca kulağa zor gelse de zamanla bu disiplinin bir parçası oluyorsun.

Eğitim süreci Leninist Gerilla için hiç bitmiyor. LGB'li olmak her gün, her saat, her saniye yeni deneyimler yaratma fırsatı demek. Eğitimler, askeri ve ideolojik olarak ilerliyor. Askeri eğitimin ilk adımı AK-47, en çok bilinen adı ile Keleş. Silahın teknik bilgilerini aldıktan sonra, sök-tak yaparak parçalarını ve çalışma mekanizmasını tanıyorsun. Tabii bu kadarla bitmiyor. Atış pozisyonları, hakimiyet, emniyet, temizleme… derken sürecin belki de en güzel kısmına geliyorsun: o ilk atış anı... mermiyi namluya verdikten sonra elinin tetiğe gittiği an... Ben çok heyecanlanmıştım. Elimde silahım (benim silahım!), kafamda beni buraya getiren sürecin kazanılmış haklı zaferi… Elim tetiğe sabırsızca bastığında, merminin saniyeler içinde hedefte olması savaşçı kişiliğimi yaratma sürecime olan güveni arttırmıştı. Düşmana karşı savunmasız değilim, silahım var, onu nasıl kullanacağımı biliyorum… işte şimdi kendimi tamamlanmış hissediyorum!

Yolun başında olduğumu bilsem de bir kere o yola adım atma cesareti göstermiştim. Ve sonuna kadar yürümeye kararlıydım. Biçilen rolleri ve çizilen sınırları benliğimde yok etme savaşı başlamıştı. Elime yalnızca silahımı değil, özgürlüğümü de aldım. Benim gibi bütün kadınların bu duygu ve deneyimleri yaşamasını isterim.

Kadınlar neden silahlı mücadeleye yönelmeliler?

Kadına yönelik şiddetin adı ister namus, ister töre, ister koca-sevgili-baba-kardeş, ister sermayenin vahşi savaşı olsun yaşanılan sonuç aynı. Boşanmak istediği için, kıskanıldığı için, yaşamını idare edebilmek adına çalıştığı için, özgürce gezmek istediği için... vurulan, yakılan, bıçaklanan, tecavüz edilen, üzerine beton dökülen, boğazı kesilen, dövülen biz kadınlarız.

Kadınları öldürenlerin ellerine silah, bıçak, kezzap, benzin veren ve sırtlarını sıvazlayan, kadın ölümleri karşısında ise "*Kadına şiddet uygulayan erkek değildir*" diyerek erkek egemenliği pekiştiren bir düzenin içerisindeyiz. Daha yüksek sesle soralım. Kadının katilleri kim ? Erkek eliyle sistematik bir vahşet gerçekleştiren bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Kapitalist sistemin uygulayıcısı içinde yaşadığımız devlet mekanizmasıdır. Eğitimiyle, hukukuyla, meclisiyle, anayasasıyla, diniyle, medyasıyla, aile kurumuyla hepsi bir bütündür. Katilleri her şeyden soyutlayıp bireye indirgemek yaşananlara göz kapatmaktan başka bir şey değildir. Gerçekliğimizden kaçıştır. Ama bu vahşeti uygulayan erkek eli de acımasızca kırmak gerekir.

Kadınlar neden silahlı mücadeleye yönelmeliler? Cevap çok açık. Ya barbarca katledileceksin ya da eline silah alacaksın, savaşacaksın. Ortası yok artık!

Marx bir yazısında; "*Köhnemiş olandan en çok çekenler, yeni olan için en büyük azimle kavgaya atılacak olanlardır*" der. Biz kadınlar da bu köhnemiş düzenden çok çektik. Yeni ve daha yaşanılabilir bir dünya için yüzümüzü silahlı mücadeleye çevirmek zorundayız.

Silahlı mücadelede kadının rolü nedir?

Tekelci sermaye, bu savaşımdan zaferle çıkmak için, dinci faşist iktidar eliyle en otoriter araçları devreye sokuyor. Dinci faşizm, emekçi halkların kadın yarısını toplumsal mücadeleden uzaklaştırabilmek için, kadınlara yönelik her türlü saldırının, şiddetin ve baskının önünü açıyor ve örgütlüyor. Bunun en büyük sebebi ise kadınları ve kadının kurtuluş mücadelesini iktidarına bir tehdit olarak görmesidir. Kadınları mücadeleden uzak tutmak için toplumun gericiliğini son noktaya kadar kullanma çabasındadır. Bunu yaparken tek amacı ezilen kesimleri bölerek güçsüz bırakmaktır. Bölünmüş bir ordu savaşta zafer elde edebilir mi? Edemez! Bireysel kurtuluşun çözüm olmayacağını görüp, tüm insanlığın kurtuluşunun biz kadınların kurtuluşu olacağını ve biz kadınlar bu savaşta yer almadığımız sürece insanlığın kurtuluşunun mümkün olmadığını kavrayarak; kadın savaşçıları yaratmalıyız.

Dünya devrimler tarihine baktığımızda kadının silahlı mücadelede her zaman öncü olduğunu biliyoruz. Kadınlar tarihte bir çok devrimin yolunu açmıştır. Bugün de Türkiye ve K. Kürdistan'da kadınlar devriminin yolunu açacak büyük bir potansiyele sahiptir.

Kadınlar, "yeniyi var etme savaşında öncü olmalıdır" deme zamanı çoktan geçti. Kadın artık öncü olmak zorundadır! Mücadelenin, kendi silahını kuşanacak ve kendi birliklerini var edecek kadınlara, kadınların da onlara özgürleşmenin yolunu açacak bir mücadeleye ihtiyacı var. Bu yolda an yakıcı ihtiyaç kadın milis ve gerilla örgütlenmelerini yaratmaktır. Günün en acil görevi budur.

Bu noktayı biraz açalım."Kadın milis ve gerilla örgütlenmesi yaratmak günün en acil görevidir" derken neyi kastediyorsunuz?

Kadınlara yönelik her türlü saldırının bizzat kadınlar tarafından karşılanması gerekmektedir. Dışarıdan ya da yukarılardan kimse gelip bizim sorunlarımızın muhatabı olmayacak. Gözle görülen bir savaş var. Her gün vahşice katledilmeye devam ediyoruz. Düşman bize yaşam hakkı tanımıyor. Düşman bu katliamları nasıl örgütlü ve sistematik gerçekleştiriyorsa, aynı şekilde cevap vermemiz gerekmektedir. Eğer biz kadınlar bu yaşananlara cevapsız kalırsak, şiddetin boyutu giderek artacak. Savunmasız kalacağız. Cevap verebilmenin örneklerini henüz yaratmış değiliz. Mücadele biçimimizi sürece ve koşullara uygun şekillendirmemiz gerekmektedir. Partimizin 2. Kongre'sinde buna uygun kararlar alınmış durumda. Pratikte bunun karşılığını yaratmak Leninist kadınların mücadeledeki birinci önceliği olmalıdır. Bu sebepten günün en acil görevi, Türkiye ve K. Kürdistan topraklarında kadın milis birliklerini kurmak, gerilla alanlarımıza ise güç katmaktır.

Kadın milis ve gerilla örgütlenmesinin pratik olarak önüne koyması gereken hedefler nelerdir?

Bulunduğumuz mahallelerde, okullarda, fabrikalarda, atölyelerde vb. alanlarda yan yana gelerek birlikler oluşturabiliriz. Sonraki adımımız ise önümüze pratik hedefler koymak olmalıdır. Örneğin; bulunduğumuz mahallede şiddet gören bir kadın varsa anında müdahale edilmeli, gerekirse şiddet uygulayan kişiye şiddetle karşılık verilmeli ve teşhir edilmelidir. Tacizci bir akademisyenle mi karşılaştık, okulu terk edene kadar yıldırılsın, gerekirse arabası evi ateşe verilsin. Tecavüzcü ve katil birisi derhal cezalandırılsın. Fabrikada patron mobbing mi uyguluyor, bantlar çalışamaz hale getirilsin. Bu örnekler uzayıp gidebilir. Yeter ki biz kadınlar kararlı ve yaratıcı olalım. Düşmanın her bir bireyine ve özel mülkiyetine vuracağımız darbenin muhatabı bizzat sistemin kendisi olacaktır. Şehir içerisinde silahlanmayı hedefleyelim. Tabanca ya da patlayıcı özelliği olan her şey amacımıza hizmet edecektir. İstihbarat toplamayı göz ardı etmeyelim. En küçük detayların bile bir gün işimize yarayacağını bilelim. Bize yaşam hakkı tanımayan bu düzenden özgürlüğümüzü zorla alalım.

Hiç uzatmaya gerek yok, bu erkek egemen sistem kadınlara savaş açtı. Açıp burjuva bir haber kanalını bile izlesek bu savaşı gözle görüyoruz. Her gün öldürülüyoruz. Yaşamak için savaşmaktan başka şansımız yok. Savaşın en ön cephesinde yer almalıyız. Savaşın zaferini örgütlemek için saflarımızı güçlendirmeliyiz. LGB faaliyetinde de kadının öncü pratiğini yaratmalıyız. Bu noktada Leninist Kadınların önü sonuna kadar açık.

Kadın arkadaşlara iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

Yaşanan katliamlar ve vahşi sömürü koşulları karşısında kadınlar olarak bizler de ezilen tüm kesimlerin yanındaki yerimizi alacağız. Biz kadınlara düşen en büyük görev, faşizme karşı Türk ve Kürt kadınlarının mücadele birliğini bilince çıkarmak, silahımızı kuşanıp kesin kurtuluşa yürümektir. Sessizliğimizi kırdık, sabrımızı tükettik. Acılarımıza ağıt yakmaktan ve beklemekten bıktık. İnsanca yaşama ve özgürlüğe susadık. Biz dünyayı değiştireceğiz!

Tarihsel deneyimlerimize güveniyoruz. Paris Barikatları'nda, Petrograd'da, Ekim Devrimi'nde, Küba'da, Vietnam'da, Rojava'da kadınlar nasıl tarihin yazılmasında en ön saflarda yer aldıysa; bizler de Türkiye ve K.Kürdistan'da tarih yazmak için en ön saflarda yerimizi alalım.

Bizi vahşice katleden bu erkek egemen sistemin ve onun temsilcisi olan dinci faşizmin sonu olmak için savaşalım.

"Yaşamak İstiyoruz!" çığlıklarımıza sebep olanların nefesini kesmek için savaşalım!

Kadın öne geçmeden, önde örnekler yaratmadan kurtuluşunu sağlayamayacağı gibi, mücadelenin içerisindeki yerini de yaratamaz. Bu sebepten Leninist Gerilla Birlikleri'nin saflarında örgütlenmeye, yaşamı yeniden var etmeye ve özgürlüğümüzü kendi ellerimize almaya çağırıyoruz.